30 Ιανουαρίου, 1937

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ

Επίσημη κήρυξη της ακυρότητας της «Συνθήκης» των Βερσαλλιών

30 Ιανουαρίου, 1937
Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στο Ράιχσταγκ
Επίσημη κήρυξη της ακυρότητας της «Συνθήκης» των Βερσαλλιών

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://www.reichstagsprotokolle.de/Blatt2_n3_bsb00000143_00005.html

Άνδρες!
Βουλευτές του Γερμανικού Ράιχσταγκ!

Το Ράιχσταγκ συνεδριάζει σήμερα σε μια ημέρα μεγάλης σημασίας για τον γερμανικό λαό. Τέσσερα χρόνια έχουν περάσει από τη στιγμή που ξεκίνησε η μεγάλη εσωτερική επανάσταση και αναδιοργάνωση που γνώρισε από τότε η Γερμανία. Τι πιο φυσικό από το να εκμεταλλευτούμε αυτή την ευκαιρία για να απαριθμήσουμε λεπτομερώς όλες τις επιτυχίες και τις προόδους που έχουν προσφέρει αυτά τα τέσσερα χρόνια στον γερμανικό λαό; Όμως δεν είναι καθόλου δυνατό στο πλαίσιο μιας τόσο σύντομης συγκέντρωσης να αναφέρουμε όλα όσα μπορούν να θεωρηθούν ως τα αξιοσημείωτα αποτελέσματα αυτής της ίσως πιο εκπληκτικής εποχής στη ζωή του λαού μας! Αυτό είναι περισσότερο δουλειά του Τύπου και της προπαγάνδας. Επιπλέον, φέτος θα πραγματοποιηθεί στην πρωτεύουσα του Ράιχ, το Βερολίνο μια έκθεση, στην οποία θα γίνει προσπάθεια να παρουσιαστεί μια πιο ολοκληρωμένη και λεπτομερής εικόνα του τι έχει δημιουργηθεί, τι έχει επιτευχθεί και τι έχει ξεκινήσει, από ό,τι θα μπορούσα να το κάνω σε μια δίωρη ομιλία! Ως εκ τούτου, θα εκμεταλλευτώ την ευκαιρία που μου δόθηκε από αυτή τη σημερινή ιστορική συγκέντρωση του γερμανικού Ράιχσταγκ για να ανατρέξω στα τελευταία τέσσερα χρόνια για να επιστήσω την προσοχή σε ορισμένες από τις νέες γνώσεις που έχουμε αποκτήσει, τις εμπειρίες και τα συμπεράσματα που είναι σημαντικό να κατανοήσουμε όχι μόνο για εμάς αλλά και για τους επόμενους.

Θέλω επίσης να πάρω θέση απέναντι σε εκείνα τα προβλήματα και τις υποχρεώσεις, το νόημα των οποίων πρέπει να είναι ξεκάθαρο για εμάς και για τον κόσμο γύρω μας, για να καταστεί δυνατή μια καλύτερη συνύπαρξη και τέλος θα ήθελα να περιγράψω όσο το δυνατόν πιο συνοπτικά τα έργα, που έχω στο μυαλό μου, εν μέρει για το εγγύς μέλλον και εν μέρει για το πιο μακρινό μέλλον.

Την εποχή που ακόμη ταξίδευα σε διάφορες γερμανικές περιοχές σαν απλός ομιλητής, μου έθεταν συχνά από την αστική τάξη το ερώτημα, γιατί πιστεύαμε στην αναγκαιότητα μιας επανάστασης, αντί να προσπαθούμε, στο πλαίσιο της υπάρχουσας τάξης και με τη συνεργασία των υπαρχόντων κομμάτων, να βελτιώσουμε τις συνθήκες που μας φαίνονται επιζήμιες και επιβλαβείς.
Γιατί πρέπει να υπάρχει ένα νέο κόμμα, και ειδικά γιατί μια νέα επανάσταση;
Οι απαντήσεις μου τότε καθορίζονταν πάντα από τις ακόλουθες σκέψεις:

1. Το αδιέξοδο, η επιδείνωση της γερμανικής κατάστασης, η οπτική της ζωής και οι συνθήκες διαβίωσης δεν μπορούν να εξαλειφθούν με μια απλή αλλαγή κυβέρνησης. Περισσότερες από αρκετές από αυτές τις αλλαγές είχαν ήδη πραγματοποιηθεί πριν από εμάς χωρίς καμία ουσιαστική βελτίωση στη γερμανική δυστυχία. Όλοι οι κυβερνητικοί ανασχηματισμοί είχαν θετικό νόημα μόνο για τους συντελεστές του δράματος, αλλά σχεδόν πάντα μόνο αρνητικά αποτελέσματα για το έθνος. Καθώς περνούσε ο καιρός, η σκέψη και η πρακτική ζωή του λαού μας ακολουθούσαν γραμμές που ήταν τόσο αφύσικοι όσο και επιζήμιοι. Μία από τις αιτίες όμως που προκάλεσαν αυτήν την κατάσταση πραγμάτων πρέπει να αποδοθεί στο γεγονός ότι η δομή του Κράτους μας και οι μέθοδοι διακυβέρνησής μας ήταν ξένες προς τον εθνικό μας χαρακτήρα, την ιστορική μας εξέλιξη και τις εθνικές μας ανάγκες.

Το κοινοβουλευτικό-δημοκρατικό σύστημα δεν μπορούσε να διαχωριστεί από τα γενικότερα συμπτώματα της εποχής. Μια κρίσιμη κατάσταση δεν μπορεί να διορθωθεί με τη συνεργασία με τις αιτίες οι οποίες ευθύνονται γι’ αυτήν, αλλά μόνο με μια ριζική εξόντωση αυτών των αιτιών. Με αυτό, όμως, ο πολιτικός αγώνας κάτω από αυτές τις συνθήκες έπρεπε αναπόφευκτα να προσλάβει τον χαρακτήρα μιας επανάστασης.

2. Μια τέτοια επαναστατική αναδιοργάνωση και επανασχεδιασμός δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί από εκείνους που είναι οι θεματοφύλακες και οι λίγο πολύ υπεύθυνοι εκπρόσωποι του παλιού καθεστώτος δηλαδή μέσω των πολιτικών οργανώσεων που ιδρύθηκαν με την παλιά μορφή του Συντάγματος, ούτε μέσω της συμμετοχής σε αυτούς τους θεσμούς, αλλά μόνο – με την εγκαθίδρυση και τον αγώνα – ενός νέου κινήματος με σκοπό και στόχο να αναλάβει την απαραίτητη αναμόρφωση της πολιτικής, πολιτιστικής και οικονομικής ζωής μέχρι τις βαθύτερες ρίζες, και τα πάντα, αν χρειαστεί, ακόμη και με θυσία ζωής και αίματος!

Σε αυτό το πλαίσιο αξίζει να σημειωθεί, ότι η κοινοβουλευτική νίκη των μέσων πολιτικών κομμάτων δεν αλλάζει σχεδόν τίποτα ουσιαστικό στη ζωή και την εικόνα των λαών, ενώ μια αληθινή επανάσταση, που προκύπτει από μια βαθιά ιδεολογική αντίληψη, οδηγεί πάντα σε μια μεταμόρφωση που είναι εντυπωσιακή και εμφανής στον έξω κόσμο.

Αλλά ποιος θέλει να αμφισβητήσει το γεγονός ότι σε αυτά τα τέσσερα χρόνια που βρίσκονται πίσω μας στην πραγματικότητα μια επανάσταση των μεγαλύτερων διαστάσεων σάρωσε τη Γερμανία;

Ποιος θα μπορούσε να συγκρίνει αυτή τη σημερινή Γερμανία με αυτήν που υπήρχε στις 30 Ιανουαρίου πριν από τέσσερα χρόνια, όταν έδωσα τον όρκο πίστης μου ενώπιον του αξιοσέβαστου Προέδρου του Ράιχ;

Ωστόσο, όταν μιλάω για εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση, οφειλόταν στον ιδιαίτερο χαρακτήρα αυτής της διαδικασίας στη Γερμανία, όταν ίσως οι ξένες χώρες και ίσως και κάποιοι από τους συμπατριώτες μας δεν κατάλαβαν πλήρως το βάθος και την ουσία αυτού του μετασχηματισμού. Ούτε αρνούμαι ότι αυτό ακριβώς το γεγονός, που για εμάς είναι η πιο αξιοσημείωτη από τις ιδιαιτερότητες της πορείας της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης και για το οποίο μπορούμε να είμαστε ιδιαίτερα περήφανοι, έχει εμποδίσει αντί να βοηθήσει να γίνει αυτό μοναδικό ιστορικό γεγονός κατανοητό στο εξωτερικό και σε κάποιους συμπολίτες μας. Γιατί αυτή η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση ήταν πρωτίστως μια επανάσταση στην επαναστατική παράδοση.

Με αυτό εννοώ το εξής: Κατά τη διάρκεια χιλιάδων ετών, έχει διαμορφωθεί και έχει επικρατήσει η άποψη, όχι τόσο στο γερμανικό μυαλό όσο στο μυαλό του σύγχρονου κόσμου, ότι το χαρακτηριστικό γνώρισμα κάθε αληθινής επανάστασης είναι η αιματηρή εξόντωση όσων ήταν μέχρι τώρα στην εξουσία και, σε σχέση με αυτό, η καταστροφή δημόσιων και ιδιωτικών ιδρυμάτων και περιουσίας. Η ανθρωπότητα γενικά έχει συνηθίσει να αποδέχεται επαναστάσεις με όλες αυτές τις συνέπειες με κάποιο τρόπο σαν να ήταν νόμιμα γεγονότα, δηλαδή να αντιμετωπίζει όλη αυτή την ταραχώδη καταστροφή ζωής και περιουσίας, αν όχι επιδοκιμαστικά, τουλάχιστον με επιείκεια, σαν αναγκαίες παρενέργειες γεγονότων που γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο ονομάζονται επαναστάσεις!
Ίσως σε αυτό να βρίσκεται, αν εξαιρέσω τη φασιστική εξέγερση στην Ιταλία, η μεγαλύτερη διαφορά μεταξύ της εθνικοσοσιαλιστικής και άλλων επαναστάσεων.
Η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση εξελίχθηκε τόσο καλά που ήταν εντελώς αναίμακτη. Την περίοδο που το κόμμα, ξεπερνώντας σίγουρα πολύ μεγάλη αντίσταση στη Γερμανία, ανέλαβε την εξουσία, δεν προκάλεσε καμία υλική ζημιά. Μπορώ να πω με κάποια υπερηφάνεια ότι αυτή ήταν η πρώτη επανάσταση στην οποία δεν έσπασε ούτε ένα τζάμι.
Δεν θέλω όμως να παρεξηγηθώ: Αν αυτή η επανάσταση εξελίχθηκε αναίμακτα, αυτό δεν έγινε επειδή δεν ήμασταν αρκετά άντρες για να αντικρίσουμε αίμα!

Για περισσότερα από τέσσερα χρόνια ήμουν στρατιώτης στον πιο αιματηρό πόλεμο όλων των εποχών. Ποτέ δεν έχασα το θάρρος μου, όποια κι αν ήταν η κατάσταση και ό, τι και να είχα να αντιμετωπίσω. Το ίδιο ισχύει και για τους συναδέλφους μου. Αλλά δεν θεωρήσαμε σαν καθήκον της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης να καταστρέψουμε την ανθρώπινη ζωή ή τα υλικά αγαθά, αλλά μάλλον να οικοδομήσουμε μια νέα και καλύτερη ζωή. Και είναι η μεγαλύτερη πηγή υπερηφάνειας για εμάς, που μπορέσαμε να πραγματοποιήσουμε αυτή την επανάσταση, η

οποία είναι σίγουρα η μεγαλύτερη επανάσταση που υπήρξε ποτέ στην ιστορία του λαού μας, με ελάχιστες απώλειες και θυσίες. Μόνο σε εκείνες τις περιπτώσεις όπου ο μπολσεβικικός δολοφονικός πόθος πίστευε, ακόμη και μετά τις 30 Ιανουαρίου 1933, ότι με τη χρήση ωμής βίας θα μπορούσε να εμποδίσει την νίκη ή την υλοποίηση του εθνικοσοσιαλιστικού ιδεώδους, μόνο τότε απαντούσαμε και φυσικά με αστραπιαία ταχύτητα – και με βία. Άλλα στοιχεία πάλι, των οποίων αναγνωρίσαμε την φυσική απειθάρχητη ιδιοσυγκρασία χωρίς καμία πολιτική συνείδηση τους θέσαμε υπό προστατευτική κράτηση, για να τους ξαναδώσουμε γενικά την ελευθερία τους μετά από σύντομο χρονικό διάστημα. Και μόνο λίγους, των οποίων η πολιτική δραστηριότητα ήταν μόνο άλλοθι μιας καθαυτής εγκληματικής συμπεριφοράς, κάτι που αποδείχτηκε από τις πολυάριθμες ποινές φυλάκισης και κάθειρξης σε καταναγκαστικά έργα, τους εμποδίσαμε αργότερα από το να συνεχίσουν το καταστροφικό τους έργο, ενθαρρύνοντάς τους να κάνουν κάτι χρήσιμο, πιθανώς για πρώτη φορά στη ζωή τους. Δεν ξέρω αν υπήρξε ποτέ μια επανάσταση τόσο σαρωτικών διαστάσεων όπως η εθνικοσοσιαλιστική, η οποία ωστόσο να επέτρεψε σε αναρίθμητα πρόσωπα που είχαν εξέχουσα θέση στους πολιτικούς κύκλους κάτω από το προηγούμενο καθεστώς να συνεχίσουν το έργο τους ανενόχλητοι και ειρηνικά, και μάλιστα άφησε πολλούς από τους πιο σκληρούς εχθρούς μας, μερικοί από τους οποίους είχαν καταλάβει υψηλότερες θέσεις στην κυβέρνηση, να απολαμβάνουν τις τακτικές αποδοχές και τις συντάξεις που δικαιούνταν;

Αυτό κάναμε! Ωστόσο, αυτή η προσέγγιση δεν βοηθούσε πάντα τη φήμη μας στο εξωτερικό. Μόλις πριν από λίγους μήνες είχαμε μια εμπειρία με κάποιους πολύ έντιμους Βρετανούς κοσμοπολίτες που πίστευαν ότι έπρεπε να στραφούν σε εμένα διαμαρτυρόμενοι επειδή είχα κάποιους εγκληματίες προστατευόμενους από το καθεστώς της Μόσχας εγκλωβισμένους σε ένα γερμανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης. Πιθανότατα να οφείλεται στην έλλειψη ενημέρωσής μου που δεν άκουσα ποτέ αν αυτοί οι αξιότιμοι άνδρες εξέφρασαν ποτέ την αγανάκτησή τους για τις διάφορες πράξεις αιμοσταγούς βίας που διέπραξαν αυτοί οι εγκληματίες της Μόσχας στη Γερμανία, ή ή αν εκφράστηκαν ποτέ ενάντια στο σύνθημα «Χτυπήστε τους φασίστες μέχρι θανάτου όπου κι αν τους συναντήσετε», ή αν, για παράδειγμα, εξέφρασαν ποτέ την αγανάκτησή τους ενάντια στο σφαγιασμό, τη βία και το κάψιμο δεκάδων χιλιάδων ανδρών, γυναικών και παιδιών στην Ισπανία! Αν, για παράδειγμα, η επανάσταση στη Γερμανία είχε γίνει σύμφωνα με το δημοκρατικό μοντέλο της Ισπανίας, τότε αυτοί οι περίεργοι απόστολοι της μη επέμβασης σε άλλες χώρες πιθανότατα θα διαπίστωναν ότι δεν υπήρχε τίποτα για το οποίο πρέπει να ανησυχούν. Άνθρωποι που γνωρίζουν καλά την κατάσταση στην Ισπανία μας διαβεβαίωσαν ότι αν

τοποθετήσουμε τον αριθμό των ατόμων που σφαγιάστηκαν με αυτόν τον κτηνώδη τρόπο σε 170.000, ο αριθμός θα είναι μάλλον πολύ χαμηλός παρά πολύ υψηλός. Μετά από αυτά τα επιτεύγματα των γενναίων δημοκρατικών επαναστατών στην Ισπανία, η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση, με βάση τον τρεις φορές μεγαλύτερο πληθυσμό μας, θα είχε το δικαίωμα να σκοτώσει τετρακόσιους έως πεντακόσιους χιλιάδες ανθρώπους! Το γεγονός ότι δεν το κάναμε αυτό φαίνεται ότι αποτελεί αμέλεια εκ μέρους μας και βρίσκει εκ μέρους των δημοκρατικών κοσμοπολιτών – όπως βλέπουμε – μια αχαριστία στην κρίση τους.
Ασφαλώς είχαμε τη δύναμη για να το κάνουμε. Και μάλλον είχαμε καλύτερα νεύρα από εκείνους τους δειλούς δολοφόνους που αποφεύγουν κάθε ανοιχτή μάχη και μπορούν μόνο να σφάζουν ανυπεράσπιστους ομήρους. Ήμασταν στρατιώτες και ποτέ δεν πτοηθήκαμε μπροστά στη μάχη σε αυτόν τον πιο φρικιαστικό πόλεμο όλων των εποχών. Μόνο η καρδιά μας και, μπορώ επίσης να προσθέσω, η υγιής κοινή λογική, μας έσωσαν από τη διάπραξη τέτοιων πράξεων. Έτσι, ολόκληρη η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση απαίτησε συνολικά λιγότερα θύματα, από τον αριθμό των εθνικοσοσιαλιστών που δολοφονήθηκαν στη Γερμανία από τους μπολσεβίκους αντιπάλους μας μόνο το έτος 1932, χωρίς επανάσταση.
Αυτό βέβαια ήταν δυνατό μόνο ακολουθώντας μια αρχή που όχι μόνο καθόριζε τις ενέργειές μας στο παρελθόν, αλλά και την οποία δεν θέλουμε ποτέ να ξεχάσουμε στο μέλλον: Δεν μπορεί να είναι καθήκον μιας επανάστασης ή μιας οποιασδήποτε γενικής αλλαγής να δημιουργήσει χάος, αλλά μόνο για να αντικαταστήσει κάτι κακό με κάτι καλύτερο. Αλλά αυτό απαιτεί πάντα ότι το καλύτερο υπάρχει ήδη. Όταν ο αξιοσέβαστος Πρόεδρος του Ράιχ μου τηλεφώνησε στις 30 Ιανουαρίου πριν από τέσσερα χρόνια και μου εμπιστεύτηκε τη συγκρότηση και την ηγεσία μιας νέας γερμανικής κυβέρνησης του Ράιχ, πίσω μας υπήρχε ένας τεράστιος αγώνας για την εξουσία στο κράτος, τον οποίο είχαμε διεξάγει σύμφωνα με τα τότε αυστηρά νόμιμα μέσα. Πρωταγωνιστής αυτού του αγώνα ήταν το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα. Πολύ πριν μπορέσει ουσιαστικά να συσταθεί το νέο κράτος, είχε ήδη γνωρίσει μια ιδανική και επίσημη δομή στα πλαίσια του κόμματός μας. Όλες οι αρχές και οι κατευθυντήριες γραμμές του νέου Ράιχ ήταν οι αρχές, οι σκέψεις και οι κατευθυντήριες γραμμές του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος. Ακολούθησε τον δρόμο της νόμιμης πάλης για να κερδίσει τους Γερμανούς εθνοσυντρόφους προκειμένου να εδραιώσει την κυριαρχία του σε αυτό το Ράιχσταγκ και για έναν ολόκληρο χρόνο πριν αναλάβει πραγματικά την εξουσία είχε ήδη το δικαίωμα να διεκδικήσει αυτή την ηγεσία, ακόμη και σύμφωνα με τις αρχές του κοινοβουλευτικού-δημοκρατικού συστήματος. Το νόημα της εθνικοσοσιαλιστικής επανάστασης, ωστόσο, βρισκόταν στο γεγονός ότι τα αιτήματα αυτού του κόμματος συνεπάγονταν μια πραγματική επαναστατική αλλαγή στις αρ-

χές και τους θεσμούς της κυβέρνησης που ίσχυαν μέχρι τότε. Και μόνο όταν ορισμένοι εθελοτυφλούντες πίστεψαν, ότι μπορούσαν να αρνηθούν να υποταχθούν στην πρακτική εφαρμογή των αρχών του κινήματος που είχαν ανατεθεί στην κυβέρνηση του Ράιχ, τότε, αλλά όχι μέχρι τότε, το κόμμα χρησιμοποίησε ένα σιδερένιο χέρι για να κάνει αυτούς τους παράνομους ταραχοποιούς της ειρήνης να λυγίσουν τον πεισματάρικο λαιμό τους μπροστά στους νόμους του νέου εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ και του κράτους.

Με αυτή την πράξη όμως, κομματικοί σύντροφοί μου και βουλευτές του γερμανικού Ράιχσταγκ, η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση είχε φτάσει στο τέλος της. Γιατί από τη στιγμή που εξασφαλίστηκε η ανάληψη της εξουσίας στο Ράιχ από το κόμμα, θεώρησα δεδομένο ότι η επανάσταση θα μεταμορφωνόταν σε εξέλιξη.

Η εξέλιξη που ξεκίνησε από αυτήν, ωστόσο, περιλαμβάνει μια ιδανική και ουσιαστική ανατροπή, την οποία ακόμη και σήμερα την απορρίπτουν κάποιοι που έχουν μείνει πίσω γιατί είναι πέρα από τον νοητικό τους ορίζοντα ή έξω από τη σφαίρα των εγωιστικών τους συμφερόντων. Διότι: το εθνικοσοσιαλιστικό δόγμα έχει αναμφίβολα μια επαναστατική επίδραση σε πολλούς τομείς της ζωής και έχει παρέμβει και ενεργεί κάτω από την επαναστατική παρόρμηση.

Βασικά: Το εθνικοσοσιαλιστικό μας πρόγραμμα αντικαθιστά τη φιλελεύθερη έννοια του ατόμου και τη μαρξιστική αντίληψη της ανθρωπότητας με το λαό που είναι ριζωμένος στο έδαφος και δεσμεύεται με δεσμούς κοινού αίματος. Μια πολύ απλή και περιεκτική πρόταση, αλλά με τεράστιες συνέπειες. Ίσως για πρώτη φορά στην ανθρώπινη ιστορία, στράφηκε η συνειδητοποίηση σε αυτή τη χώρα, ότι από όλα τα καθήκοντα που μας έχουν ανατεθεί, το υψηλότερο και άρα το πιο ιερό για την ανθρωπότητα είναι, η διατήρηση του είδους των δεσμών αίματος που δόθηκε από τον Θεό.

Για πρώτη φορά σε αυτό το Ράιχ είναι δυνατό για τον άνθρωπο να στρέψει το δώρο της γνώσης και της διορατικότητας που του έδωσε ο Παντοδύναμος σε εκείνα τα ζητήματα που έχουν μεγαλύτερη σημασία για τη διατήρηση της ύπαρξής του από όλες τις νίκες που μπορούν να κερδηθούν στο πεδίο της μάχης ή τις επιτυχίες που μπορεί να επιτευχθούν μέσω οικονομικών προσπαθειών! Η μεγαλύτερη επανάσταση του εθνικοσοσιαλισμού είναι ότι άνοιξε την πόρτα στη συνειδητοποίηση ότι όλα τα λάθη και οι αποτυχίες των ανθρώπων οφείλονται στις συνθήκες της εποχής και επομένως μπορούν να διορθωθούν, με εξαίρεση ένα: το λάθος σχετικά με τη σημασία της διατήρησης του αίματός του, του είδος του και επομένως τη μορφή που του έδωσε ο Θεός και τη φύση που του έδωσε ο Θεός. Εμείς οι άνθρωποι δεν έχουμε δικαίωμα να κρίνουμε, γιατί η Θεία Πρόνοια δημιούργησε τις φυλές, αλλά μόνο να αναγνωρίσουμε το γεγονός ότι τιμωρεί αυτούς που

αδιαφορούν για τη δημιουργία τους.
Ανείπωτα βάσανα και δυστυχία έχουν πλήξει την ανθρωπότητα γιατί έχασε μέσα από την κακή πνευματική ημιμόρφωση αυτό το ένστικτο που βασιζόταν σε μια βαθιά διαίσθηση. Σήμερα υπάρχουν εκατομμύρια και εκατομμύρια άνθρωποι ανάμεσα στο λαό μας, για τους οποίους αυτός ο νόμος έχει γίνει σαφής και κατανοητός. Αυτό που ανέτειλε σαν γνώση στους μεμονωμένους μάντεις και στις ακόμα άθικτες φύσεις των προγόνων μας έχει γίνει πλέον αντικείμενο επιστημονικής έρευνας στη Γερμανία. Και μπορώ να προφητεύσω εδώ ότι:
Όπως ακριβώς η γνώση ότι η γη κινείται γύρω από τον ήλιο οδήγησε σε μια επαναστατική τροποποίηση στη γενική εικόνα του κόσμου, έτσι και το δόγμα αίματος και φυλής του εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος θα επιφέρει μια επαναστατική αλλαγή στη γνώση μας και συνεπώς στην εικόνα που μας δίνει η ιστορία του ανθρώπινου παρελθόντος και του μέλλοντός του.
Και αυτό δεν θα οδηγήσει σε μια αποξένωση μεταξύ των εθνών, αλλά, αντίθετα, θα επιφέρει για πρώτη φορά μια πραγματική κατανόηση μεταξύ τους! Ταυτόχρονα, όμως, θα αποτρέψει και τον εβραϊκό λαό από το να εισβάλει ανάμεσα σε όλα τα άλλα έθνη σαν στοιχεία εσωτερικής αναστάτωσης, κάτω από τη μάσκα των έντιμων κοσμοπολιτών, και έτσι να αποκτήσει εξουσία πάνω σε αυτά τα έθνη!

Οι συνέπειες αυτής της – όπως είμαστε πεπεισμένοι – πραγματικά επαναστατικής γνώσης έχουν γίνει επαναστατικής σημασίας για τη γερμανική ζωή. Αν για πρώτη φορά στην ιστορία μας, ο γερμανικός λαός βρήκε το δρόμο για την μεγαλύτερη ενότητα από ό,τι είχε ποτέ πριν τότε αυτό οφείλεται στην επιτακτική έλξη αυτού του εσωτερικού συναισθήματος. Αναρίθμητες προκαταλήψεις έχουν καταρριφθεί, πολλά εμπόδια έχουν ανατραπεί σαν παράλογα, οι κακές παραδόσεις έχουν ξεθωριάσει, απαρχαιωμένα σύμβολα έχουν αποδειχθεί χωρίς νόημα, από το χάος μιας φυλετικής, δυναστικής, ιδεολογικής, θρησκευτικής και κομματικής διάσπασης, ο γερμανικός λαός έχει ανυψωθεί και έχει ξεδιπλώσει το λάβαρο μιας επανένωσης που συμβολικά αναγγέλλει, όχι έναν πολιτικό θρίαμβο, αλλά τον θρίαμβο μιας φυλετικής αρχής. Τα τελευταία τεσσεράμισι χρόνια η γερμανική νομοθεσία ήταν στην υπηρεσία του θριάμβου αυτής της ιδέας. Όπως ακριβώς στις 30 Ιανουαρίου 1933, νομιμοποιήθηκε μια ήδη υπάρχουσα κατάσταση, με τον διορισμό μου σαν Καγκελάριο του Ράιχ, δηλαδή ανατέθηκε η ηγεσία του Ράιχ και η διαμόρφωση της γερμανικής μοίρας, στο κόμμα που αναμφίβολα κυριαρχούσε στη Γερμανία εκείνη την εποχή, έτσι, αυτή η γερμανική νομοθεσία που ίσχυε τα τελευταία τέσσερα χρόνια ήταν μόνο η νομική κύρωση που έδωσε τη δικαιοδοσία και τη δεσμευτική ισχύ σε μια ιδέα που είχε ήδη διατυπωθεί και προταθεί σαφώς από το κόμμα.
Το πώς έγινε πραγματικότητα αυτή η κοινότητα αίματος του γερμανικού

λαού από το κράτος εκείνη την εποχή θα είναι ίσως η πιο όμορφη ανάμνηση στη διάρκεια της ζωής μας για όλους μας. Πριν από τέσσερα χρόνια βρυχήθηκε σε όλη τη Γερμανία σαν ανοιξιάτικη καταιγίδα. Οι μάχιμες δυνάμεις του κινήματός μας που για πολλά χρόνια υπερασπίζονταν το λάβαρο του αγκυλωτού σταυρού ενάντια στις ανώτερες δυνάμεις του εχθρού και το κρατούσαν σταθερά προς το εμπρός για περισσότερα από δεκατέσσερα χρόνια, τώρα το φύτεψαν βαθιά στο έδαφος του νέου Ράιχ.

Μέσα σε λίγες μόνο εβδομάδες τα πολιτικά συντρίμμια και οι κοινωνικές προκαταλήψεις ενός χιλιετούς παρελθόντος στη Γερμανία ξεκαθαρίστηκαν και εξαλείφθηκαν.

Ή μήπως δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για επανάσταση, όταν μόλις σε τρεις μήνες εξαφανίζει ένα χάος που επέφερε η κοινοβουλευτική δημοκρατία και ένα καθεστώς τάξης και πειθαρχίας παίρνει τη θέση του, αλλά και μια ενέργεια μιας συμπαγούς ενότητας και πλήρους ισχύος όπως δεν είχε ποτέ πριν η Γερμανία; Η επανάσταση ήταν τόσο μεγάλη που τα πνευματικά της θεμέλια δεν είναι ακόμη κατανοητά, αλλά επικρίνονται επιφανειακά από τον υπόλοιπο κόσμο. Μιλούν για δημοκρατίες και δικτατορίες και δεν έχουν καταλάβει ακόμη ότι σε αυτή τη χώρα έχει γίνει μια επανάσταση, τα αποτελέσματα της οποίας μπορούν να περιγραφούν σαν δημοκρατικά με την ύψιστη έννοια της λέξης, αν η δημοκρατία έχει κάποιο νόημα. Με αλάνθαστη βεβαιότητα οδεύουμε προς μια τάξη που – όπως υπάρχει σε όλη τη ζωή γενικά – εξασφαλίζει μια φυσική και ορθολογική διαδικασία επιλογής στον τομέα της πολιτικής ηγεσίας του έθνους, μέσω της οποίας τα πραγματικά ικανότερα μυαλά του λαού μας, ανεξάρτητα από τη γέννηση, την καταγωγή, το όνομα ή τον πλούτο τους, αλλά μόνο σύμφωνα με τις ανώτερες κλήσεις που τους δόθηκαν, θα διορίζονται σε θέσεις της πολιτικής ηγεσίας του έθνους. Η πιο θαυμάσια διαπίστωση του μεγάλου Κορσικανού ότι κάθε στρατιώτης πρέπει να κουβαλά στο σακίδιό του τη στρατάρχική ράβδο, θα βρει την πολιτική της εκπλήρωση σε αυτή τη χώρα. Υπάρχει πιο υπέροχος και πιο όμορφος σοσιαλισμός και μια πιο αληθινή δημοκρατία από αυτόν τον εθνικοσοσιαλισμό, ο οποίος χάρη στην οργάνωσή του καθιστά δυνατό ότι μεταξύ εκατομμυρίων Γερμανών αγοριών ο καθένας μπορεί να βρει το δρόμο του για την κορυφή του έθνους, αν είναι θέλημα της Θείας Πρόνοιας; Και αυτό δεν είναι θεωρία! Στη σημερινή εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, αυτή είναι μια πραγματικότητα που όλοι θεωρούμε δεδομένη. Εγώ ο ίδιος, τον οποίο ο λαός έχει εμπιστευτεί και που έχει κληθεί να είμαι αρχηγός του, προέρχομαι από τον λαό. Όλα τα εκατομμύρια των Γερμανών εργατών γνωρίζουν ότι δεν είναι ένας ξένος άνθρωπος των γραμμάτων ή ένας διεθνής επαναστάτης απόστολος που βρίσκεται στην κεφαλή του Ράιχ, αλλά ένας Γερμανός που προέρχεται από τις δικές τους τάξεις. Και πολλοί που ήταν παιδιά οικογενειών εργατών και αγροτών βρίσκονται

σήμερα σε ηγετικές θέσεις σε αυτό το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, και μάλιστα μερικοί από αυτούς σαν υπουργοί, κυβερνήτες κρατιδίων του Ράιχ και περιφερειάρχες με τους ανώτατους ηγέτες και εκπροσώπους του λαού. Φυσικά και εδώ ο εθνικοσοσιαλισμός έχει πάντα υπόψη του τα συμφέροντα του λαού στο σύνολό του και όχι τα συμφέροντα της μιας ή της άλλης τάξης. Ο σκοπός της Εθνικοσοσιαλιστικής Επανάστασης δεν ήταν να μετατρέψει μια προνομιούχα τάξη στο μέλλον σε μια τάξη χωρίς δικαιώματα αλλά να μετατρέψει μια χωρίς δικαιώματα σε μια με ίσα δικαιώματα. Δεν καταστρέψαμε εκατομμύρια πολίτες υποβιβάζοντάς τους στο επίπεδο των σκλάβων εργατών, αλλά στόχος μας ήταν να εκπαιδεύσουμε τους σκλάβους να γίνουν Γερμανοί πολίτες. Γιατί όλοι οι Γερμανοί θα καταλάβουν ένα πράγμα: οι επαναστάσεις σαν πράξεις βίας μπορούν να είναι μόνο μικρής διάρκειας. Εάν δεν μπορούν να δημιουργήσουν κάτι νέο, θα καταλήξουν να καταβροχθίζουν ολόκληρη την εθνική κληρονομιά που υπήρχε πριν από αυτές. Από τη βίαιη πράξη της ανάληψης της εξουσίας, πρέπει να αναπτυχθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα το ωφέλιμο έργο της ειρήνης. Όποιος όμως καταργεί τις τάξεις για να βάλει νέες τάξεις στη θέση τους σπέρνει τους σπόρους νέων επαναστάσεων! Αυτός που σήμερα είναι αστός πολίτης και έχει την εξουσία στα χέρια του αύριο θα γίνει προλετάριος σε καταναγκαστική εργασία στη Σιβηρία και τότε θα λαχταρά την ημέρα της απελευθέρωσής του, όπως ακριβώς και ο προλετάριος που πριν καταπιεζόταν και τώρα νομίζει ότι ήρθε η σειρά του να επιβληθεί. Επομένως, η Εθνικοσοσιαλιστική Επανάσταση δεν είχε ποτέ στόχο να φέρει μια τάξη του γερμανικού λαού στην εξουσία για να εξαλείψει μια άλλη, αλλά αντίθετα: ο στόχος της ήταν μόνο να καταστήσει δυνατή τη δουλειά για όλο το γερμανικό λαό, όχι μόνο στον οικονομικό αλλά και στον πολιτικό τομέα, και να εξασφαλίσει αυτή τη δυνατότητα οργανώνοντας τις διάφορες τάξεις σε μια εθνική ενότητα. Ωστόσο, περιορίζεται στα στοιχεία που ανήκουν στον λαό μας και αρνείται να επιτρέψει στα μέλη μιας ξένης φυλής να ασκήσουν επιρροή στην πολιτική, πνευματική ή πολιτιστική μας ζωή ή να της παραχωρήσει την οικονομική κυριαρχία.

Οι βαθύτεροι λόγοι για τη θαυμάσια επιτυχία της επανάστασής μας βρίσκονται σε αυτούς τους δεσμούς αίματος μεταξύ του λαού μας και στην αφύπνιση της κατανόησης γι’ αυτό που επέφερε ο εθνικοσοσιαλισμός.

Μπροστά σε αυτό το νέο, ισχυρό ιδανικό όλα τα κρατικά, δυναστικά, φυλετικά, αλλά και κομματικά είδωλα και υπολείμματα του παρελθόντος άρχισαν τώρα να χάνουν την αίγλη τους. Γι’ αυτό και ήταν δυνατό, ολόκληρο το κομματικό σύστημα των προηγούμενων εποχών να καταρρεύσει τελείως μέσα σε λίγες εβδομάδες, χωρίς να αισθανθούμε ούτε μια στιγμή κενού. Επειδή αντικαταστάθηκαν από ένα νέο, καλύτερο ιδανικό. Ένα νέο κίνημα πήρε τη θέση τους. Μια νέα οργάνωση του ερ-

γαζόμενου λαού μας και του δημιουργικού έθνους παραμέρισε τις παλιές εργοδοτικές και εργατικές οργανώσεις και ενώσεις. Και όταν εξαφανίστηκαν τα συμβολικά εμβλήματα του γερμανικού παρελθόντος και μαζί τους η γερμανική διχόνοια και η γερμανική ανικανότητα, αυτό δεν προέκυψε μέσω της απόφασης μιας επιτροπής· η οποία, όπως το 1918 ή το 1919, έπρεπε αν ήταν δυνατόν να ανακαλύψει το νέο σύμβολο του Ράιχ μέσω ενός διαγωνισμού βραβείων, αλλά από τη σημαία που μας συνόδευε στην εξέγερση σαν σύμβολο την εποχή του εθνικοσοσιαλιστικού αγώνα και η οποία από τότε έγινε το έμβλημα της εξέγερσης του έθνους σε ξηρά, θάλασσα και αέρα.

Αλλά το πόσο ο γερμανικός λαός έχει κατανοήσει τη σημασία αυτής της αλλαγής και της νέας εξέλιξης δεν επιβεβαιώνεται πλέον με τίποτα άλλο παρά από την έγκριση που το έθνος μας έχει δώσει τόσες φορές από τότε. Έτσι, από όλους εκείνους που προσπαθούν τόσο συχνά και τόσο πρόθυμα να παρουσιάζουν τις δημοκρατικές κυβερνήσεις σαν θεσμούς που βασίζονται στην καθολική βούληση του λαού, σε αντίθεση με τις δικτατορίες, κανείς δεν έχει μεγαλύτερο δικαίωμα να μιλάει στο όνομα του λαού του από εμένα!

Ανάμεσα στα αποτελέσματα αυτής της φάσης της Γερμανικής Επανάστασης πρέπει να δηλώσω τα εξής:
Από τότε ανάμεσα στο γερμανικό λαό υπάρχει μόνο ένας φορέας της κυριαρχίας και αυτός ο εντολοδόχος είναι ολόκληρος ο ίδιος ο γερμανικός λαός.
Η βούληση αυτού του λαού βρίσκει την έκφρασή της στο Κόμμα, που είναι η πολιτική οργάνωση αυτού του λαού.
Επομένως, υπάρχει μόνο ένα νομοθετικό σώμα.
Η εκτελεστική εξουσία είναι μόνο μία.
Όποιος συγκρίνει αυτήν την κατάσταση πραγμάτων με την κατάσταση της Γερμανίας πριν από τον Ιανουάριο του 1933, θα συνειδητοποιήσει τι τεράστια μεταμόρφωση υποδηλώνουν αυτές οι σύντομες δηλώσεις.
Αλλά αυτός ο μετασχηματισμός είναι μόνο το αποτέλεσμα της εφαρμογής ενός θεμελιώδους αξιώματος του εθνικοσοσιαλιστικού δόγματος, δηλαδή ότι το μόνο εύλογο νόημα και ο σκοπός κάθε ανθρώπινης σκέψης και συμπεριφοράς δεν μπορεί να βρίσκεται στη δημιουργία ή τη διατήρηση δομών, οργανώσεων ή λειτουργιών που επινοήθηκαν από ανθρώπους, αλλά μόνο στη διαφύλαξη και στην ανάπτυξη του εθνικιστικού οικοδομικού στοιχείου που έδωσε από μόνη της η Θεία Πρόνοια. Επομένως, μέσα από τη νίκη του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος, ο ίδιος ο λαός τέθηκε πάνω από κάθε οργάνωση, κατασκευή ή λειτουργία, ως το μοναδικό στοιχείο που υπάρχει πάντα και θα μείνει μόνιμα.
Εμείς οι άνθρωποι δεν μπορούμε ούτε να διερευνήσουμε ούτε να προσ-

διορίσουμε το νόημα και το σκοπό της ύπαρξης των φυλών που δημιούργησε η Θεία Πρόνοια. Αλλά το νόημα και ο σκοπός των ανθρώπινων οργανώσεων καθώς και όλων των ανθρώπινων δραστηριοτήτων μπορούν να μετρηθούν από την ωφελιμότητα που έχουν στη διατήρηση του παραμένοντος και υπάρχοντος λαού. Άρα ο λαός είναι το πρωταρχικό πράγμα. Το κόμμα, το κράτος, ο στρατός, η οικονομία, η δικαιοσύνη κ.λ.π., όλα αυτά είναι δευτερεύοντα γεγονότα, είναι μόνο τα μέσα για τον σκοπό της διατήρησης αυτού του λαού. Στο βαθμό που οι ενέργειές τους κατευθύνονται προς αυτό το έργο, είναι σωστοί και χρήσιμοι. Εάν αποτύχουν να το κάνουν αυτό, τότε η ύπαρξή τους είναι επιβλαβής και πρέπει είτε να αναμορφωθούν είτε να εξαλειφθούν και να αντικατασταθούν από κάτι καλύτερο.
Η αναγνώριση αυτής της αρχής από μόνη της μπορεί και να αποτρέψει τους ανθρώπους από το να γίνουν θύματα ενός απονεκρωμένου συνόλου δογμάτων σε ένα θέμα όπου τα δόγματα είναι εντελώς άτοπα, από το να παραποιήσουν τα μέσα σε δόγματα, όταν ο τελικός σκοπός είναι το μόνο έγκυρο δόγμα.

Όλοι εσείς, βουλευτές μου, άνδρες του Ράιχσταγκ, καταλαβαίνετε το νόημα αυτού που μόλις είπα. Αλλά αυτή τη στιγμή μιλάω σε ολόκληρο τον γερμανικό λαό, και θα ήθελα επομένως να χρησιμοποιήσω μερικά παραδείγματα για να εξηγήσω το νόημα αυτών των αρχών, από τη στιγμή που αρχίσαμε να τις εφαρμόζουμε στην πρακτική ζωή. Μόνο τότε θα καταλάβουν πολλοί γιατί μιλάμε για εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση, αν και δεν χύθηκε αίμα και δεν καταστράφηκαν περιουσίες.

Με την πάροδο του χρόνου η νομική μας ζωή είχε μπει σε μια σύγχυση, εν μέρει λόγω της υιοθέτησης ξένων ιδεών, εν μέρει λόγω της έλλειψης ξεκάθαρης κατανόησης των δικών μας, που αποδεικνύεται πιο έντονα στην έλλειψη εσωτερικής σαφήνειας όσον αφορά τη λειτουργία του δικαίου και της δικαιοσύνης. Δύο ακραίοι πόλοι χαρακτηρίζουν αυτή τη κατάσταση:
1. Η άποψη ότι ο νόμος αυτός καθαυτός έχει το δικό του δικαίωμα ύπαρξης και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο κριτικής ανάλυσης ως προς τη χρησιμότητά του, είτε ως προς τις γενικές αρχές του είτε ως προς τη σχέση του με συγκεκριμένα προβλήματα. Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη, ο νόμος θα παρέμενε ακόμη κι αν ο κόσμος επρόκειτο να χαθεί.
2. Η άποψη ότι η κύρια λειτουργία του νόμου είναι η προστασία και η περιφρούρηση της ζωής και της περιουσίας του ατόμου. Μεταξύ αυτών των δύο ακραίων πόλων η ιδέα της υπεράσπισης των ευρύτερων συμφερόντων της κοινότητας εισήχθη πολύ δειλά και υπό τον μανδύα της προσφυγής σε λόγους κρατικής παρέμβασης.
Σε αντίθεση με όλα αυτά, η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση έχει θέσει

μια σαφή και ξεκάθαρη αρχή πάνω στην οποία πρέπει να θεμελιωθεί ολόκληρο το σύστημα της νομοθεσίας, της νομολογίας και της απονομής της δικαιοσύνης:
Είναι καθήκον της δικαιοσύνης να συνεργάζεται για την υποστήριξη και την προστασία του λαού στο σύνολό του έναντι εκείνων των στοιχείων που, επειδή δεν έχουν κοινωνική συνείδηση, είτε προσπαθούν να αποφύγουν τις υποχρεώσεις στις οποίες υπόκεινται όλα τα μέλη της κοινότητας είτε ενεργούν άμεσα εναντίον των συμφερόντων της ίδιας της κοινότητας. Έτσι, από εδώ και στο εξής, το έθνος τίθεται πάνω από πρόσωπα και περιουσίες και στο γερμανικό νομικό σύστημα.
Αυτή η σύντομη δήλωση, όταν εξεταστεί οδηγεί στη μεγαλύτερη μεταρρύθμιση που έχει εισαχθεί μέχρι τώρα στη γερμανική νομική ζωή και στο νομικό μας σύστημα. Σύμφωνα με το σημείο εκκίνησης η πρώτη αποφασιστική δράση που έγινε ήταν η σύσταση όχι μόνο ενός νομοθέτη αλλά και μιας εκτελεστικής εξουσίας. Το δεύτερο μέτρο δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί, αλλά θα ανακοινωθεί στο έθνος σε λίγες εβδομάδες. Σε έναν νέο γερμανικό ποινικό κώδικα, που έχει συνταχθεί με αυτή την ευρεία γενική προοπτική, δίνονται για πρώτη φορά στη γερμανική απονομή της δικαιοσύνης εκείνα τα θεμέλια που θα την θέσουν στην υπηρεσία της διατήρησης του γερμανικού λαού για πάντα.

Όσο μεγάλες κι αν ήταν οι δυσκολίες που συναντήσαμε στους διάφορους κλάδους της δημόσιας ζωής το 1933, τις ξεπερνούσε η διάλυση της γερμανικής οικονομίας. Και αυτή ήταν εκείνη η πλευρά της γερμανικής κατάρρευσης που η ευρεία μάζα του λαού μας την αντιλήφθηκε πιο ξεκάθαρα και άμεσα. Εσείς και πιθανώς όλος ο γερμανικός λαός θα θυμάστε ακόμα τις συνθήκες που επικρατούσαν τότε. Σαν παραδείγματα αυτής της καταστροφής βρήκαμε συγκεκριμένα δύο φαινόμενα:
1. Πάνω από έξι εκατομμύρια άνεργοι·
2. ένας αγροτικός πληθυσμός που ήταν φανερά καταδικασμένος σε διάλυση.
Η συνολική έκταση που κάλυπταν οι γερμανικές γεωργικές εκμεταλλεύσεις εκείνη την εποχή, που βρίσκονταν στο σημείο πώλησης με αναγκαστική δημοπρασία περιλάμβανε μια έκταση που ήταν κάπως μεγαλύτερη από το κρατίδιο της Θουριγγίας. Τέλος δεν θα μας εξέπληττε το γεγονός ότι με μια τέτοια γενική μείωση της παραγωγής από τη μια πλευρά και της αγοραστικής δύναμης από την άλλη, η ευρεία μάζα της μεσαίας τάξης μας θα υπέκυπτε σύντομα στην κατάρρευση και άρα στην καταστροφή. Το πόσο δύσκολη ήταν τότε αυτή η πλευρά της γερμανικής δυστυχίας μπορεί να κριθεί αναδρομικά από το γεγονός ότι είχα ζητήσει τη γνωστή περίοδο των τεσσάρων ετών για να εξαλείψω την ανεργία και να αποτρέψω την περαιτέρω καταστροφή του γερμανικού αγροτικού πληθυσμού.
Μπορώ περαιτέρω να δηλώσω εδώ, ότι το 1933 οι εθνικοσοσιαλιστές δεν

παρενέβησαν σε καμία δραστηριότητα που πραγματοποιούνταν από άλλους και που ταυτόχρονα υπόσχονταν επιτυχία, αλλά ότι στο κόμμα ανατέθηκε η ηγεσία του Ράιχ μόνο τη στιγμή που είχαν εξαντληθεί οι δυνατότητες σωτηρίας της κατάστασης με οποιονδήποτε άλλο τρόπο και ιδιαίτερα όταν οι αλλεπάλληλες προσπάθειες να ξεπεραστεί η οικονομική κρίση είχαν αποτύχει.

Εάν σήμερα, μετά από τέσσερα χρόνια, στέκομαι ενώπιον του γερμανικού λαού, αλλά και ενώπιόν σας, βουλευτές μου, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ, για να δώσω έναν απολογισμό, τότε δεν θα αρνηθείτε να επιβεβαιώσετε σε εμένα και στην εθνικοσοσιαλιστική κυβέρνηση ότι τήρησα την υπόσχεση που είχα δώσει εκείνη την εποχή.

Δεν ήταν εύκολο εγχείρημα. Δεν εκφράζω κανένα μυστικό όταν σας λέω ότι τότε οι λεγόμενοι «ειδικοί» οικονομολόγοι τότε δεν πίστευαν πλέον σε μια τέτοια πιθανή διάσωση.

Το πώς έφτασα να πιστεύω στην πιθανότητα μιας γερμανικής αναγέννησης και ιδιαίτερα στην πιθανότητα μιας οικονομικής ανάκαμψης εν όψει αυτής της συγκλονιστικής και – όπως ήδη τονίστηκε – ιδιαίτερα απελπιστικής κατάστασης για τους ειδικούς, βασίστηκε σε δύο λόγους:

1. Πάντα ένιωθα μόνο οίκτο για εκείνους τους ταραγμένους ανθρώπους που μιλούν αμέσως για την κατάρρευση του έθνους κάθε φορά που βρίσκονται αντιμέτωποι με μια δύσκολη κατάσταση. Τι εννοούν με τον όρο κατάρρευση; Ο γερμανικός λαός υπήρχε ήδη πριν εμφανιστεί οριστικά στην ιστορία, όπως είναι γνωστό σε εμάς. Αλλά αν αγνοήσουμε εντελώς την προηγούμενη μοίρα του, το εξής είναι βέβαιο, ότι τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια περίπου σε εκείνο το τμήμα της ανθρωπότητας που ονομάζουμε σήμερα γερμανικό λαό, έχουν συμβεί ανείπωτες καταστροφές και ανείπωτες δυστυχίες περισσότερες από μία φορές. Λιμοί, πόλεμοι και επιδημίες έχουν κατακλύσει τον λαό μας και έχουν προκαλέσει τρομερό όλεθρο ανάμεσά τους. Δεν χρειάζεται κανείς να έχει μια ακατανίκητη πίστη στη ζωτικότητα ενός έθνους, αν αναλογιστούμε ότι μόλις πριν από λίγους αιώνες ο γερμανικός λαός μας, με πληθυσμό άνω των δεκαοκτώ εκατομμυρίων, μειώθηκε από τον Τριακονταετή Πόλεμο σε λιγότερο από τέσσερα εκατομμύρια. Αν σκεφτούμε ότι αυτή η κάποτε ακμάζουσα χώρα λεηλατήθηκε, διαμελίστηκε και ερημώθηκε, ότι οι πόλεις της κάηκαν, οι πόλεις και τα χωριά της ερημώθηκαν, ότι τα χωράφια της έμειναν ακαλλιέργητα και άγονα; Και μερικές δεκαετίες αργότερα ο λαός μας άρχισε πάλι να αυξάνεται σε αριθμό, οι πόλεις ξαναχτίστηκαν και άρχισαν να γεμίζουν με μια νέα ζωή, τα χωράφια οργώθηκαν ξανά και τραγούδια ακούγονταν στην ύπαιθρο, σύμφωνα με το ρυθμό εκείνου του έργου που έφερνε νέα ζωή και βιοπορισμό στους ανθρώπους!

Ας παρακολουθήσουμε το κομμάτι της ζωής του λαού μας που γνωρίζου-

με μόνο από το μακρινό παρελθόν μέχρι σήμερα και μετά ας κρίνουμε όλη τη γελοιότητα της φασαρίας εκείνων των χλωμιάρηδων φαφλατάδων, οι οποίοι, όταν κάπου στον κόσμο απαξιώνεται ένα κομμάτι χαρτί, μιλούν αμέσως για κατάρρευση της οικονομίας και άρα πιθανώς και για κατάρρευση της ανθρώπινης ύπαρξης. Η Γερμανία και ο γερμανικός λαός έχουν ήδη κυριαρχήσει σε πολλές σοβαρές καταστροφές. Φυσικά – το παραδέχομαι – πάντα ήταν απαραίτητοι οι σωστοί άντρες για να διαμορφώσουν τα απαραίτητα μέτρα και να τα επιβάλουν χωρίς να δίνουν σημασία σε εκείνα τα αρνητικά άτομα που πάντα πιστεύουν ότι ξέρουν περισσότερα από τους άλλους. Ωστόσο, ένα μάτσο κοινοβουλευτικά φοβισμένα κουνέλια δεν είναι κατάλληλα για να οδηγήσουν έναν λαό από την δυστυχία και την απελπισία!
Πίστευα ακράδαντα και είχα την ιερή πεποίθηση ότι το ξεπέρασμα της γερμανικής οικονομικής καταστροφής θα πετύχαινε τη στιγμή στην οποία πιστεύει κανείς στην αθανασία ενός λαού και δίνει στην οικονομία τον ρόλο που της αξίζει στην υπηρεσία της ύπαρξης ενός έθνους.

2. Δεν ήμουν οικονομολόγος, που σημαίνει πάνω από όλα ότι δεν υπήρξα ποτέ θεωρητικός στη ζωή μου.
Αλλά δυστυχώς έχω διαπιστώσει, ότι οι χειρότεροι θεωρητικοί εγκαθίστανται πάντα εκεί όπου η θεωρία δεν είναι τίποτα και η πρακτική ζωή είναι το παν. Είναι αυτονόητο ότι με την πάροδο του χρόνου και στην οικονομική ζωή δεν προέκυψαν μόνο ορισμένες αρχές από την εμπειρία, αλλά και ορισμένες χρήσιμες μέθοδοι. Όμως όλες οι μέθοδοι υπόκεινται στο στοιχείο του χρόνου. Το να θέλεις να φτιάξεις δόγματα από μεθόδους, σημαίνει να στερήσεις την ανθρώπινη ικανότητα και τη δύναμη εργασίας από αυτή την ελαστικότητα που από μόνη της τους επιτρέπει να αντιμετωπίσουν τις μεταβαλλόμενες απαιτήσεις αλλάζοντας ανάλογα τα μέσα και έτσι να τις κυριαρχήσουν. Η προσπάθεια να διατυπωθεί ένα δόγμα από οικονομικές μεθόδους επιδιώχθηκε από πολλούς με την ενδελεχή επιμέλεια που διακρίνει τον Γερμανό επιστήμονα και μετά να ανεβάσουν αυτό το δογματικό σύστημα σε κλάδο του πανεπιστημιακού μας προγράμματος σπουδών, με τον τίτλο της εθνικής οικονομίας. Και σύμφωνα με τα συμπεράσματα αυτών των εθνικών οικονομολόγων, η Γερμανία χάθηκε αμετάκλητα. Είναι στη φύση όλων των δογματικών ότι απορρίπτουν σθεναρά κάθε νέο δόγμα, δηλαδή επικρίνουν κάθε νέα γνώση που μπορεί να προβληθεί και ύστερα την απορρίπτουν ως απλή θεωρία. Επί δεκαοκτώ χρόνια μπορούσαμε να ζήσουμε το απολαυστικό θέαμα που οι οικονομικοί μας δογματιστές διαψεύσθηκαν σχεδόν σε κάθε κλάδο της πρακτικής ζωής, αλλά παρόλα αυτά αποκηρύσσουν αυτούς που πραγματικά ξεπέρασαν την οικονομική κρίση, ως προπαγανδιστές ψευδών θεωριών και τους καταδικάζουν ανάλογα.
Γνωρίζετε τη γνωστή ιστορία κατά την οποία ένας άρρωστος συναντά

τον γιατρό του, ο οποίος δέκα χρόνια νωρίτερα που είχε πει ότι του έμεναν μόνο έξι μήνες για να ζήσει και εξέφρασε την έκπληξή του για τη θεραπεία που του έκανε ένας άλλος γιατρός λέγοντας ότι η θεραπεία που του έδωσε ο δεύτερος γιατρός ήταν εντελώς λανθασμένη.

Βουλευτές μου! Η γερμανική οικονομική πολιτική που εισήγαγε ο εθνικοσοσιαλισμός το 1933 βασίζεται σε ορισμένες θεμελιώδεις εκτιμήσεις.
Στις σχέσεις μεταξύ οικονομίας και λαού, υπάρχει μόνο ένα πράγμα αμετάβλητο και αυτό είναι ο λαός. Η οικονομική δραστηριότητα, ωστόσο, δεν είναι και δεν θα είναι ποτέ δόγμα.
Δεν υπάρχει καμία οικονομική θεωρία ή άποψη που να μπορεί να ισχυριστεί ότι θεωρείται ιερή. Καθοριστικός παράγοντας είναι η βούληση να τεθεί το οικονομικό σύστημα στην υπηρεσία του λαού και το κεφάλαιο στην υπηρεσία της οικονομίας.
Όπως γνωρίζουμε, ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ο πιο οξύς αντίπαλος της φιλελεύθερης άποψης που υποστηρίζει ότι η οικονομική δομή υπάρχει προς όφελος του κεφαλαίου και ότι ο λαός πρέπει να θεωρείται υποκείμενος στο οικονομικό σύστημα. Ήμασταν λοιπόν αποφασισμένοι από την πρώτη μέρα να ξεφύγουμε από την πλάνη ότι το οικονομικό σύστημα μπορούσε να υπάρχει και να λειτουργεί εντελώς ελεύθερα και εντελώς έξω από κάθε έλεγχο ή εποπτεία εκ μέρους του κράτους.
Μια ελεύθερη οικονομία, δηλαδή μια οικονομία αφημένη στην τύχη της, δεν μπορεί πλέον να υπάρχει σήμερα. Αυτό όχι μόνο θα ήταν απαράδεκτο από πολιτική άποψη, αλλά στον καθαρά οικονομικό τομέα, οι συνέπειες θα ήταν καταστροφικές.
Ακριβώς όπως σε εκατομμύρια ανθρώπους δεν επιτρέπεται να εργάζονται όπως τους αρέσει και απλώς να καλύπτουν τις δικές τους ανάγκες, έτσι και ολόκληρο το σύστημα της οικονομίας δεν επιτρέπεται να λειτουργεί σύμφωνα με τις απόψεις των οικονομικών κύκλων και έτσι να εξυπηρετούν μόνο τα εγωιστικά τους συμφέροντα. Διότι ούτε οι ίδιοι οι οικονομικοί κύκλοι δεν είναι σε θέση να φέρουν την ευθύνη για τις δικές τους αποτυχίες. Η σύγχρονη οικονομική ανάπτυξη συγκεντρώνει τεράστιο αριθμό εργαζομένων σε ορισμένους κλάδους της βιομηχανίας και σε ορισμένους τομείς. Οι νέες εφευρέσεις ή μια ύφεση στην αγορά μπορεί να καταστρέψουν ολόκληρους κλάδους της βιομηχανίας με ένα χτύπημα.
Ο βιομήχανος μπορεί να κλείσει τις πύλες του εργοστασίου του, μπορεί ακόμη και να προσπαθήσει να βρει ένα νέο πεδίο για τις προσωπικές του δραστηριότητες. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν θα καταστραφεί τόσο εύκολα και επιπλέον υπάρχουν μόνο λίγοι που αναγκάζονται να υποφέρουν από τέτοια απρόοπτα. Αλλά στην άλλη πλευρά υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, με τις γυναίκες και τα παιδιά τους! Ποιος θα τους υπερασπιστεί και ποιος θα τους φροντίσει;

Η εθνική κοινότητα!
Ναι πράγματι! Πρέπει να το κάνει. Τότε δεν αρκεί μόνο να επιβαρύνουμε την εθνική κοινότητα με την ευθύνη των οικονομικών καταστροφών χωρίς να έχει το δικαίωμα να επηρεάζει και να ευθύνεται για την εποπτεία της οικονομίας και όσων κατάλληλων ασχολούνται με την οικονομία για να αποφευχθεί αυτή η καταστροφή!
Βουλευτές μου! Όταν μεταξύ των ετών 1932/1933 το γερμανικό οικονομικό σύστημα φαινόταν σίγουρα κατεστραμμένο, τα ακόλουθα μου έγιναν πιο ξεκάθαρα από ό,τι τα προηγούμενα χρόνια:
Η διάσωση του λαού μας δεν ήταν οικονομικό πρόβλημα, αλλά ήταν αποκλειστικά πρόβλημα χρήσης και αξιοποίησης του διαθέσιμου εργατικού δυναμικού μας από τη μια πλευρά και αξιοποίησης του διαθέσιμου εδάφους και των φυσικών πόρων από την άλλη.
Αυτό πρωτίστως είναι ένα πρόβλημα οργάνωσης. Επομένως, φράσεις, όπως ελευθερία του οικονομικού συστήματος, για παράδειγμα, δεν βοηθούν, αλλά μάλλον, να δώσουμε στο εργατικό δυναμικό τη δυνατότητα παραγωγής και άρα παραγωγικής δραστηριότητας με όλα τα διαθέσιμα μέσα. Εφόσον η οικονομία, δηλαδή το σύνολο των δικών της επιχειρηματιών, μπορεί να το κάνει αυτό από μόνη της, είναι καλό. Όταν όμως δεν μπορούν πλέον να το κάνουν αυτό, τότε η εθνική κοινότητα, δηλαδή σ' αυτή την περίπτωση το κράτος, είναι υποχρεωμένη από την πλευρά της να διασφαλίσει ώστε το διαθέσιμο εργατικό δυναμικό να χρησιμοποιείται για σκοπούς χρήσιμης παραγωγής ή να λάβει τα απαραίτητα μέτρα. Και εδώ το κράτος μπορεί να κάνει τα πάντα, όχι απλώς κάτι, δηλαδή – όπως συνέβαινε – απλώς να χάνει πάνω από 12.000 εκατομμύρια ώρες εργασίας χρόνο με το χρόνο!
Γιατί η εθνική κοινότητα δεν ζει από τη πλασματική αξία του χρήματος, αλλά από την παραγωγική εργασία, που είναι αυτό που δίνει στο χρήμα την αξία του.
Αυτή η παραγωγή είναι το πρώτο στήριγμα ενός νομίσματος και όχι το απόθεμα μιας τράπεζας ή ένα θησαυροφυλάκιο γεμάτο χρυσό! Και αν αυξήσω αυτή την παραγωγή αυξάνω το πραγματικό εισόδημα των συμπολιτών μου και μειώνοντάς την, μειώνω το εισόδημα, ανεξάρτητα από τους μισθούς που καταβάλλονται.
Και, βουλευτές μου, αυξήσαμε τη γερμανική παραγωγή σε εξαιρετικό βαθμό σε όλους τους τομείς αυτά τα τέσσερα χρόνια. Και η αύξηση αυτής της παραγωγής ωφελεί συνολικά τον γερμανικό λαό. Γιατί αν σήμερα, για παράδειγμα, εξορύσσονται αμέτρητα εκατομμύρια ακόμη τόνοι άνθρακα, τότε αυτά δεν χρησιμεύουν για την υπερθέρμανση των σπιτιών μερικών εκατομμυριούχων σε μερικές χιλιάδες βαθμούς, αλλά μάλλον επειδή εκατομμύρια Γερμανοί εθνοσύντροφοι έχουν τη δυνατότητα να αγοράσουν περισσότερο άνθρακα για τον εαυτό τους με το αυξημένο εισόδημά τους.
Έτσι η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση με τη χρήση των εκατομμυρίων

μαζών του γερμανικού εργατικού δυναμικού που προηγουμένως ήταν σε αγρανάπαυση πέτυχε μια τέτοια τεράστια αύξηση στη γερμανική παραγωγή, που αύξηση του συνολικού εθνικού μας εισοδήματος εγγυάται την αγοραία αξία των παραγόμενων αγαθών! Και μόνο εκεί, όπου δεν μπορούσαμε να αυξήσουμε αυτή την παραγωγή, λόγω ορισμένων συνθηκών που ήταν πέρα από τον έλεγχό μας, έχουν εμφανιστεί κατά καιρούς ελλείψεις, αλλά αυτές δεν έχουν καμία σχέση με τη συνολική επιτυχία της εθνικοσοσιαλιστικής οικονομικής μάχης.

Αυτή η συστηματική καθοδήγηση της οικονομίας μας βρίσκει την πιο ισχυρή της έκφραση στην κατάρτιση του τετραετούς σχεδίου.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό γιατί εξασφαλίζει μόνιμη απασχόληση στον εσωτερικό κύκλο της οικονομίας μας για εκείνες τις μάζες του γερμανικού εργατικού δυναμικού που κάποτε απελευθερώθηκαν από τη βιομηχανία εξοπλισμών. Σε κάθε περίπτωση, είναι δείγμα της τεράστιας οικονομικής ανάπτυξης του λαού μας ότι σήμερα είναι πολύ δύσκολο να βρεθούν ειδικευμένοι εργάτες σε πολλούς τομείς. Το επικροτώ αυτό ιδιαίτερα για το λόγο, ότι θα συμβάλει στη δημιουργία της σημασίας του εργάτη ως ανθρώπου και ως εργάτη στη σωστή διάσταση και επειδή κάνοντάς το αυτό – αν και για διαφορετικά κίνητρα – η κοινωνική δραστηριότητα του κόμματος και των ενώσεων του γίνονται καλύτερα κατανοητές και έτσι εξασφαλίζουμε ισχυρότερη και πιο πρόθυμη υποστήριξη.

Όπως ακριβώς αντιλαμβανόμαστε την υψηλή εθνική σημασία των υποχρεώσεων της οικονομίας, ο προγενέστερος διαχωρισμός σε εργοδότη και εργαζόμενο είναι αυτομάτως ξεπερασμένος. Και το νέο Κράτος δεν πρόκειται και δεν επιθυμεί να αναλάβει το ρόλο του επιχειρηματία. Θέλει μόνο να ρυθμίζει τη χρησιμοποίηση του εργατικού δυναμικού του έθνους στον βαθμό που είναι απαραίτητη προς όφελος όλων. Θα εποπτεύει τις συνθήκες και τις μεθόδους εργασίας μόνο στο βαθμό που αυτό είναι προς το συμφέρον όλων των εμπλεκομένων. Σε καμία περίπτωση δεν θα επιχειρήσει να γραφειοποιήσει την οικονομική ζωή. Οι οικονομικές επιπτώσεις που απορρέουν από κάθε πραγματική και πρακτική πρωτοβουλία ωφελούν όλους τους εθνοσυντρόφους. Η αξία ενός εφευρέτη ή ενός επιτυχημένου οικονομικού διοργανωτή δεν μπορεί να εκτιμηθεί αυτή τη στιγμή για ολόκληρη την εθνική κοινότητα. Στο μέλλον θα είναι σίγουρα καθήκον της εθνικοσοσιαλιστικής εκπαίδευσης να καταστήσει σαφές σε όλους τους εθνοσυντρόφους μας πώς πρέπει να εκτιμάται η αμοιβαία αξία τους. Για να επισημάνουμε σ' αυτούς πόσο αναντικατάστατος είναι ο Γερμανός εργάτης, αλλά και να διδάξουμε στον Γερμανό εργάτη πόσο αναντικατάστατοι είναι ο εφευρέτης και ο γνήσιος επιχειρηματίας ηγέτης.

Είναι σαφές ότι σε μια σφαίρα τέτοιων απόψεων ούτε απεργίες ούτε λουκέτα μπορούν να γίνουν ανεκτά. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος δεν αναγνωρίζει κανένα οικονομικό εξαναγκασμό. Πάνω από όλα τα συμβα-

λλόμενα μέρη είναι τα οικονομικά συμφέροντα του έθνους, δηλαδή του λαού μας.
Τα πρακτικά αποτελέσματα αυτής της οικονομικής πολιτικής μας είναι ήδη γνωστά σε εσάς. Σε ολόκληρο το έθνος υπάρχει μια τεράστια ώθηση για παραγωγική δραστηριότητα. Τεράστια έργα προκύπτουν παντού για την επέκταση της βιομηχανίας και της κυκλοφορίας. Ενώ σε άλλες χώρες οι συνεχιζόμενες απεργίες ή τα λουκέτα κλονίζουν τη σταθερότητα της εθνικής παραγωγής, στο έθνος μας τα εκατομμύρια των παραγωγικών εργαζομένων μας εργάζονται σύμφωνα με τον υψηλότερο από όλους τους νόμους που έχουμε σε αυτόν τον κόσμο γι' αυτούς, δηλαδή τον νόμο της κοινής λογικής.

Αν και καταφέραμε αυτά τα τέσσερα χρόνια την οικονομική διάσωση του λαού μας, ξέρουμε ότι τα αποτελέσματα αυτής της οικονομικής εργασίας πρέπει να διαφυλαχθούν και στις πόλεις και στην ύπαιθρο. Ο πρώτος κίνδυνος απειλεί τα έργα του ανθρώπινου πολιτισμού και προέρχεται πάντα από όσους δραστηριοποιούνται σε αυτόν τον τομέα, δηλαδή όταν ανάμεσα στο μεγαλείο των ανθρώπινων επιτευγμάτων και τη διορατικότητα αυτών που τα δημιουργούν και τα διατηρούν και των εθνοσυντρόφων που τα προσέχουν, δεν υπάρχει πλέον εσωτερική σχέση.
Το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα έδωσε στο κράτος τις κατευθυντήριες γραμμές για την εκπαίδευση του λαού μας. Αυτή η εκπαίδευση δεν αρχίζει σε ένα συγκεκριμένο έτος και τελειώνει σε ένα άλλο. Η ανάπτυξη του ανθρώπου καθιστά απαραίτητο από ένα ορισμένο χρονικό σημείο να αφαιρεθεί η περαιτέρω εκπαίδευση του παιδιού από τη φροντίδα αυτού του μικρού κυττάρου της κοινωνικής ζωής που είναι η οικογένεια και να την εμπιστευτεί στην ίδια την κοινότητα.
Η εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση σκιαγράφησε ξεκάθαρα τα καθήκοντα που πρέπει να εκπληρώσει αυτή η κοινωνική εκπαίδευση και, πάνω απ' όλα, έκανε αυτή την εκπαίδευση ανεξάρτητη από το ζήτημα της ηλικίας, δηλαδή η εκπαίδευση του ατόμου δεν μπορεί ποτέ να τελειώσει. Επομένως, είναι καθήκον της εθνικής κοινότητας να διασφαλίσει ότι αυτή η εκπαίδευση και η ανώτατη εκπαίδευση πρέπει πάντα να είναι σε γραμμές που βοηθούν την κοινότητα να εκπληρώσει το δικό της καθήκον, δηλαδή τη διατήρηση του έθνους.
Για το λόγο αυτό λοιπόν δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι οποιοδήποτε κατάλληλο μέσο για αυτή την εθνική κατάρτιση και εκπαίδευση θα μπορούσε να αποκλειστεί από αυτό το καθήκον του απέναντι στην κοινότητα. Η εκπαίδευση της Νεολαίας – η Οργάνωση Νέων – η Χιτλερική νεολαία – η Εργατική υπηρεσία – το Κόμμα – η Βέρμαχτ, είναι όλοι θεσμοί για αυτήν την εκπαίδευση και κατάρτιση του λαού μας.
Το βιβλίο, η εφημερίδα, οι διαλέξεις, η τέχνη, το θέατρο, ο κινηματογράφος, όλα είναι μέσα αυτής της εθνικής παιδείας. Απλά σκεφτείτε τα εξής:

Ολόκληρο το γερμανικό εκπαιδευτικό μας σύστημα, συμπεριλαμβανομένου του Τύπου, του θεάτρου, του κινηματογράφου και της λογοτεχνίας, ελέγχεται και διαμορφώνεται σήμερα αποκλειστικά από Γερμανούς εθνοσυντρόφους. Πόσο συχνά ακούγαμε παλιότερα ότι η απομάκρυνση του εβραϊσμού από αυτούς τους θεσμούς θα οδηγούσε στην κατάρρευση ή στην ερήμωσή τους! Και τι έγινε τώρα; Σε όλους αυτούς τους τομείς παρατηρούμε μια τεράστια άνθηση της πολιτιστικής και καλλιτεχνικής ζωής. Οι ταινίες μας είναι καλύτερες από ποτέ, οι θεατρικές μας παραγωγές σήμερα βρίσκονται στις κορυφαίες αίθουσες μας είναι υπέρτατες και μόνες σε σύγκριση με τον υπόλοιπο κόσμο. Ο Τύπος μας έχει γίνει ένα ισχυρό εργαλείο στην υπηρεσία της αυτοεπιβεβαίωσης του λαού μας και βοηθά στην ενίσχυση του έθνους. Η γερμανική επιστήμη δραστηριοποιείται με επιτυχία, και τεράστια ντοκουμέντα της δημιουργικής μας θέλησης για οικοδόμηση θα μαρτυρήσουν μια μέρα αυτή τη νέα εποχή!
Έχει επιτευχθεί μια αξιοσημείωτη ανοσοποίηση του γερμανικού λαού απέναντι σε όλες τις διαβρωτικές τάσεις από τις οποίες υποφέρει ο υπόλοιπος κόσμος. Πολλές από τις οργανώσεις μας που δεν ήταν κατανοητές μόλις πριν από λίγα χρόνια, σήμερα γίνονται πλέον αποδεκτές ως αυτονόητες. Η Οργάνωση Νέων, η Χιτλερική νεολαία, ο Σύλλογος Γερμανίδων Κοριτσιών (BdM), η Ένωση εργαζομένων γυναικών (Frauenschaft), η Υπηρεσία Εργασίας (Arbeitsdienst), τα Τμήματα Καταιγίδας (SA), οι Ομάδες Προστασίας (SS), το Σώμα Μεταφορών Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος (NSKK) και πάνω απ' όλα η τεράστια δομή του Εργατικού Μετώπου είναι οι πέτρες του περήφανου οικοδομήματος του Τρίτου Ράιχ μας.

Αυτή η διαφύλαξη της εσωτερικής ζωής του γερμανικού λαού μας έπρεπε να παραμερίσει τη διασφάλιση του έξω κόσμου. Και εδώ, βουλευτές μου και άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ, πιστεύω ότι η εθνικοσοσιαλιστική εξέγερση έκανε το μεγαλύτερο θαύμα από τα επιτεύγματά της!
Όταν μου ανέθεσαν την καγκελαρία και συνεπώς την ηγεσία του έθνους πριν από τέσσερα χρόνια, ανέλαβα το πικρό καθήκον να αποκαταστήσω την τιμή ενός έθνους που για δεκαπέντε χρόνια αναγκαζόταν να ζήσει τη ζωή ενός λεπρού ανάμεσα στα άλλα έθνη. Η εσωτερική τάξη του γερμανικού λαού μου έδωσε την προϋπόθεση για την ανοικοδόμηση του γερμανικού στρατού και από τα δύο ταυτόχρονα προέκυψε η δυνατότητα να πετάξουμε εκείνα τα δεσμά που θεωρούσαμε ότι ήταν η βαθύτερη ντροπή που στιγμάτισε ποτέ έναν λαό. Για να ολοκληρώσω αυτήν τη διαδικασία σήμερα, έχω να δώσω μόνο μερικές εξηγήσεις:
1. Η αποκατάσταση της ισότητας των δικαιωμάτων των Γερμανών ήταν ένα γεγονός που αφορούσε και επηρέαζε αποκλειστικά τη Γερμανία. Δεν έχουμε αφαιρέσει τίποτα από κανέναν λαό και δεν έχουμε προκαλέσει

κανένα πόνο σε κανέναν λαό!
2. Σας ανακοινώνω ότι, κατά την έννοια της αποκατάστασης της ισότητας των δικαιωμάτων των Γερμανών, θα αποσύρω τους γερμανικούς σιδηροδρόμους και τη γερμανική Τράπεζα του Ράιχ από τις μορφές υπό τις οποίες λειτουργούσαν μέχρι σήμερα και θα τις θέσω υπό τον απόλυτο έλεγχο της κυβέρνησης του γερμανικού Ράιχ.
3. Δια του παρόντος δηλώνω, ότι με αυτό βρίσκει τη φυσική του ολοκλήρωση εκείνο το τμήμα της Συνθήκης των Βερσαλλιών που στέρησε από τον λαό μας την ισότητα των δικαιωμάτων και τον υποβάθμισε σε κατώτερο λαό.
4. Πάνω απ' όλα, όμως, αποσύρω επισήμως τη γερμανική υπογραφή από αυτήν τη δήλωση, η οποία αποσπάστηκε κάτω από πίεση από μια αδύναμη κυβέρνηση, ενάντια στην καλύτερη κρίση της, ότι η Γερμανία έφταιγε για τον πόλεμο!

Βουλευτές μου, άνδρες του γερμανικού Ράιχσταγκ! Αυτή η αποκατάσταση της τιμής του έθνους μας, που βρήκε την πιο εμφανή έκφρασή της με την καθιέρωση της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, τη δημιουργία μιας νέας αεροπορίας, την ανασυγκρότηση ενός γερμανικού πολεμικού ναυτικού, την εκ νέου κατάληψη της Ρηνανίας από τα στρατεύματά μας, ήταν η το πιο δύσκολο και τολμηρό καθήκον και έργο της ζωής μου. Αυτή την ημέρα πρέπει να ευχαριστήσω ταπεινά την Θεία Πρόνοια, της οποίας η χάρη μου έδωσε τη δυνατότητα σε μένα, τον πρώην άγνωστο στρατιώτη του Παγκοσμίου Πολέμου, να φέρω σε πέρας με επιτυχία τον αγώνα για την αποκατάσταση της τιμής και των δικαιωμάτων μας ως έθνος.

Δυστυχώς, όλα τα απαραίτητα μέτρα για αυτό δεν μπόρεσαν να επιτευχθούν μέσω διαπραγματεύσεων. Εκτός όμως από αυτό: η τιμή ενός λαού δεν μπορεί να διαπραγματευθεί, μπορεί μόνο να αφαιρεθεί. Τόσο λίγα μπορούν να διαπραγματευτούν από αυτήν, που το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να την πάρεις πίσω!

Ο λόγος για τον οποίο έκανα τις απαραίτητες ενέργειες για τον σκοπό αυτό χωρίς να συμβουλευτώ τους πρώην εχθρούς μας σε κάθε περίπτωση, ακόμη και χωρίς να τους ενημερώσω, οφειλόταν στην πεποίθησή μου ότι ο τρόπος με τον οποίο επέλεξα να ενεργήσω θα διευκόλυνε την άλλη πλευρά να δεχτεί τις αποφάσεις μας, γιατί θα έπρεπε να τις αποδεχτούν σε κάθε περίπτωση. Κατά τα λοιπά, θα ήθελα να προσθέσω μια άλλη εξήγηση σε αυτές τις δηλώσεις, ότι δηλαδή η περίοδος των λεγόμενων εκπλήξεων έφτασε στο τέλος της. Σαν κράτος με ίσα δικαιώματα, η Γερμανία συνειδητοποιεί την ευρωπαϊκή της αποστολή η οποία είναι να συνεργαστεί στο απώτερο μέλλον καλόπιστα για την επίλυση των προβλημάτων που απασχολούν εμάς και τα άλλα έθνη.

Εάν τώρα παίρνω θέση σε αυτά τα γενικά ζητήματα που έχουν πραγματι-

κή σημασία σήμερα, ίσως είναι πιο σκόπιμο να το πράξω με βάση εκείνες τις παρατηρήσεις που έγιναν πρόσφατα από τον κ. Ήντεν στην αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων. Διότι περιέχουν επίσης ουσιαστικά ό,τι πρέπει να ειπωθεί για τις σχέσεις της Γερμανίας με τη Γαλλία.
Στο σημείο αυτό θα ήθελα να εκφράσω τις πραγματικές μου ευχαριστίες για τη δυνατότητα απάντησης που μου προσέφεραν οι ειλικρινείς και αξιόλογες δηλώσεις του Άγγλου Υπουργού Εξωτερικών.
Νομίζω ότι διάβασα προσεκτικά αυτές τις δηλώσεις και τις κατάλαβα σωστά. Δεν θέλω φυσικά να χαθώ στις λεπτομέρειες, αλλά θα ήθελα να προσπαθήσω να ξεχωρίσω τα κύρια σημεία της ομιλίας του κ. Ήντεν, ώστε να τα διευκρινίσω ή να τα απαντήσω από την πλευρά μου.
Θα προσπαθήσω πρώτα να διορθώσω αυτό που μου φαίνεται πολύ λυπηρό λάθος. Δηλαδή το λάθος ότι η Γερμανία έχει πρόθεση να απομονωθεί, να αγνοήσει τα γεγονότα που συμβαίνουν στον υπόλοιπο κόσμο χωρίς να συμμετέχει σε αυτά, ή ότι δεν επιθυμεί να λάβει υπόψη της τις γενικές ανάγκες της εποχής.
Πού βασίζεται η άποψη ότι η Γερμανία ακολουθεί πολιτική απομόνωσης; Εάν αυτή η υπόθεση σχετικά με την απομόνωση της Γερμανίας συνάγεται από τις υποτιθέμενες γερμανικές προθέσεις, τότε θα ήθελα να παρατηρήσω τα εξής:
Δεν πιστεύω καθόλου ότι ένα κράτος θα μπορούσε ποτέ να θέλει να δηλώσει σκόπιμα ότι δεν ενδιαφέρεται για τα πολιτικά γεγονότα που λαμβάνουν χώρα στον υπόλοιπο κόσμο. Ειδικά όταν αυτός ο κόσμος είναι τόσο μικρός όσο η Ευρώπη σήμερα. Πιστεύω ότι αν ένα Κράτος θεωρήσει πραγματικά απαραίτητο να καταφύγει σε μια τέτοια στάση, τότε το περισσότερο από ό,τι μπορεί να ειπωθεί είναι ότι αναγκάστηκε να το πράξει κάτω από τον εξαναγκασμό μιας ξένης βούλησης που του επιβλήθηκε. Καταρχάς, θα ήθελα να διαβεβαιώσω τον υπουργό κ. Ήντεν ότι εμείς οι Γερμανοί δεν θέλουμε να είμαστε απομονωμένοι στο ελάχιστο και ότι επίσης δεν νιώθουμε καθόλου απομονωμένοι. Τα τελευταία χρόνια η Γερμανία έχει δημιουργήσει, αποκαταστήσει και βελτίωσε ορισμένες πολιτικές σχέσεις και, μπορώ να πω, δημιούργησε μια στενή φιλική σχέση με ορισμένα κράτη. Κατά την άποψή μας, οι σχέσεις μας στην Ευρώπη είναι κανονικές με τις περισσότερες χώρες και πολύ φιλικές με μεγάλο αριθμό χωρών. Στο προσκήνιο εδώ βρίσκονται οι άριστες σχέσεις που μας συνδέουν κυρίως με εκείνα τα κράτη που έχουν καταλήξει σε παρόμοιες αποφάσεις από βάσανα παρόμοια με τα δικά μας. Εξαλείψαμε πολλές προηγούμενες τεταμένες σχέσεις μέσω μιας σειράς συνθηκών που έχουμε συνάψει και, ως εκ τούτου, συμβάλαμε σημαντικά στη βελτίωση των ευρωπαϊκών συνθηκών. Σας υπενθυμίζω μόνο τη συμφωνία μας με την Πολωνία, η οποία λειτουργεί προς όφελος και των δύο κρατών, τη συμφωνία μας με την Αυστρία, τις άριστες και στενές μας σχέσεις με την Ιταλία, τις φιλικές μας σχέσεις με την Ουγγαρία, τη Γιουγκοσλαβία, τη Βουλγαρία, την Ελλάδα και την Πορτο-

γαλία, την Ισπανία κ.λ.π. και τέλος τις όχι λιγότερο εγκάρδιες σχέσεις με μια σειρά κρατών εκτός Ευρώπης.
Η συμφωνία που έχει συνάψει η Γερμανία με την Ιαπωνία για την καταπολέμηση του κινήματος της Κομιντέρν είναι ζωντανή απόδειξη του πόσο λίγο σκέφτεται η γερμανική κυβέρνηση να απομονωθεί και πόσο λίγο νιώθει πραγματικά απομονωμένη. Παρεμπιπτόντως, πολλές φορές έχω εκφράσει την επιθυμία και την ελπίδα ότι θα καταλήξουμε σε μια παρόμοια καλή και εγκάρδια σχέση με όλους τους γείτονές μας. Η Γερμανία έχει, και το επαναλαμβάνω εδώ επίσημα, επανειλημμένα διαβεβαιώσει ότι για παράδειγμα μεταξύ της ίδιας και της Γαλλίας δεν μπορεί να υπάρξει κανένα απολύτως ανθρωπίνως κατανοητό σημείο διαμάχης. Η γερμανική κυβέρνηση διαβεβαίωσε περαιτέρω το Βέλγιο και την Ολλανδία ότι είναι έτοιμη να αναγνωρίσει και να εγγυηθεί αυτά τα κράτη ως απαραβίαστες ουδέτερες περιοχές ανά πάσα στιγμή. Λαμβάνοντας υπόψη τις δηλώσεις που έχουμε κάνει στο παρελθόν και ενόψει της σημερινής κατάστασης, δεν καταλαβαίνω γιατί η Γερμανία πρέπει να αισθάνεται απομονωμένη ή ακόμη και να ακολουθεί μια πολιτική απομόνωσης.
Αλλά και οικονομικά, δεν υπάρχει το παραμικρό στοιχείο που να υποδηλώνει ότι η Γερμανία αποσύρεται από τη διεθνή συνεργασία. Μάλλον είναι το αντίθετο. Εξετάζοντας τις ομιλίες που έχουν κάνει αρκετοί πολιτικοί τους τελευταίους μήνες, τότε πολύ εύκολα μπορεί να προκύψει από αυτούς η εντύπωση ότι ένας ολόκληρος κόσμος περιμένει να πλημμυρίσει τη Γερμανία με οικονομικές χάρες και μόνο εμείς που παρουσιαζόμαστε σαν πεισματικά προσκολλημένοι σε μια πολιτική απομόνωσης, δεν θέλουμε να συμμετάσχουμε σε αυτές τις χάρες.
Για να βάλω όλο αυτό το θέμα στην πραγματική του διάσταση, θα ήθελα να προσθέσω μερικά αδιαμφισβήτητα στοιχεία:
1. Για πολλά χρόνια ο γερμανικός λαός προσπαθεί να συνάψει καλύτερες εμπορικές συμφωνίες με τους γείτονές του και έτσι να επιφέρει μια πιο ενεργή ανταλλαγή αγαθών. Και αυτές οι προσπάθειες δεν ήταν μάταιες, γιατί στην πραγματικότητα, το γερμανικό εξωτερικό εμπόριο δεν μειώθηκε αλλά έχει αυξηθεί από το 1932, τόσο σε όγκο όσο και σε αξία. Αυτή είναι η πιο ξεκάθαρη διάψευση του ισχυρισμού ότι η Γερμανία ακολουθεί μια πολιτική οικονομικής απομόνωσης.
2. Δεν πιστεύω, ωστόσο, ότι μπορεί να υπάρξει μια οικονομική συνεργασία μεταξύ των εθνών σε άλλη βάση και μάλιστα σε μόνιμη βάση, εκτός από αυτή της αμοιβαίας ανταλλαγής εμπορικών και βιομηχανικών προϊόντων. Η χειραγώγηση των πιστώσεων μπορεί να έχει προσωρινό αποτέλεσμα, αλλά μακροπρόθεσμα οι οικονομικές διεθνείς σχέσεις θα εξαρτώνται πάντα από την έκταση της αμοιβαίας ανταλλαγής αγαθών. Και εδώ, η κατάσταση των πραγμάτων αυτή τη στιγμή δεν είναι τέτοια που ο έξω κόσμος θα μπορούσε να κάνει τεράστιες παραγγελίες σε εμάς ή να προσφέρει προοπτικές αύξησης της ανταλλαγής αγαθών, ακό-

μη και αν εκπληρώναμε τις πιο έκτακτες προϋποθέσεις που θα μπορούσαν να θέσουν. Τα πράγματα δεν πρέπει να γίνονται πιο περίπλοκα από ό,τι είναι ήδη. Η παγκόσμια οικονομία δεν υποφέρει από το γεγονός ότι η Γερμανία δεν θέλει να συμμετάσχει σε αυτήν, αλλά υποφέρει από το γεγονός ότι η αταξία έχει εισβάλει στη βιομηχανική ζωή των διαφόρων εθνών και έχει επηρεάσει τις σχέσεις τους μεταξύ τους. Η Γερμανία δεν φταίει για κανένα από τα δύο. Και ειδικά όχι η σημερινή εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία. Διότι όταν αναλάβαμε την εξουσία, η παγκόσμια οικονομική κρίση ήταν αναμφισβήτητα ακόμη χειρότερη από ό,τι είναι σήμερα.
Φοβάμαι όμως ότι πρέπει να ερμηνεύσω τα λόγια του κ. Ήντεν ότι θεωρεί την εφαρμογή του γερμανικού τετραετούς σχεδίου σαν στοιχείο άρνησης από την πλευρά της Γερμανίας να συμμετάσχει στη διεθνή συνεργασία. Γι’ αυτό δεν θέλω να αφήσω καμία αμφιβολία, ότι η απόφασή μας να υλοποιήσουμε αυτό το σχέδιο είναι αμετάβλητη. Οι λόγοι που μας οδήγησαν σε αυτήν την απόφαση ήταν επιτακτικοί. Και από τότε δεν μπόρεσα να ανακαλύψω τίποτα που θα μπορούσε να μας παρακινήσει να διακόψουμε το τετραετές σχέδιο.
Θα αναφέρω μόνο ένα πρακτικό παράδειγμα:
Η εφαρμογή του τετραετούς σχεδίου, για την συνθετική παραγωγή μόνο βενζίνης και καουτσούκ θα εξασφαλίσει ετήσια επιπλέον παραγωγή 20 έως 30 εκατομμυρίων τόνων άνθρακα στη χώρα μας! Αυτό σημαίνει όμως ότι μια επιπλέον ποσόστωση χιλιάδων ανθρακωρύχων έχουν εξασφαλισμένη απασχόληση για το υπόλοιπο της ενεργού ζωής τους. Πραγματικά πρέπει να μου επιτραπεί το ερώτημα: ποιος πολιτικός θα ήταν σε θέση να μου εγγυηθεί την αγορά 20 ή 30 εκατομμυρίων τόνων άνθρακα από κάποιον άλλο οικονομικό παράγοντα εκτός του Ράιχ σε περίπτωση που το γερμανικό τετραετές σχέδιο δεν υλοποιηθεί; Και περί αυτού πρόκειται. Θέλω δουλειά και ψωμί για το λαό μου. Και ασφαλώς δεν επιθυμώ να τα έχω με τη χορήγηση πιστώσεων, αλλά με μια σταθερή και μόνιμη παραγωγική διαδικασία, τα προϊόντα της οποίας να μπορώ να ανταλλάξω είτε με ξένα αγαθά είτε με δικά μας αγαθά στον κύκλο της δικής μας οικονομίας. Εάν η Γερμανία, μέσω κάποιας χειραγώγησης στο μέλλον, ήθελε να πετάξει αυτούς τους 20 ή 30 εκατομμύρια τόνους άνθρακα στην παγκόσμια αγορά, αυτό θα σήμαινε απλώς ότι οι άλλες χώρες θα έπρεπε να μειώσουν σημαντικά τις προηγούμενες εξαγωγές άνθρακά τους. Δεν ξέρω αν ένας Άγγλος πολιτικός, για παράδειγμα, θα μπορούσε να αντιμετωπίσει ένα τέτοιο ενδεχόμενο χωρίς να συνειδητοποιήσει πόσο σοβαρό θα ήταν για το δικό του έθνος. Αυτός όμως είναι ο καθοριστικός παράγοντας.
Γιατί η Γερμανία έχει έναν τεράστιο αριθμό ανθρώπων που όχι μόνο θέλουν να εργαστούν, αλλά θέλουν και να φάνε. Και το βιοτικό επίπεδο μεταξύ του λαού μας είναι υψηλό. Δεν μπορώ να οικοδομήσω το μέλλον του γερμανικού έθνους με τις διαβεβαιώσεις ενός ξένου πολιτικού για

κάθε είδους διεθνή βοήθεια, αλλά μπορώ νε το οικοδομήσω μόνο στην πραγματική βάση μιας σταθερής παραγωγής, για την οποία πρέπει να βρω μια αγορά στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό! Και εδώ, ίσως, να διαφέρω στη δυσπιστία μου από τις αισιόδοξες παρατηρήσεις του Άγγλου υπουργού εξωτερικών.
Θέλω να πω εδώ ότι αν η Ευρώπη δεν ξυπνήσει από το παραλήρημα της μόλυνσης των μπολσεβίκων, τότε φοβάμαι ότι το διεθνές εμπόριο δεν θα αυξηθεί αλλά θα μειωθεί, παρά τις καλές προθέσεις μεμονωμένων πολιτικών. Γιατί αυτό το εμπόριο δεν βασίζεται μόνο στην αδιατάρακτη και άρα εγγυημένη σταθερότητα της παραγωγής ενός και μόνο έθνους, αλλά στην παραγωγή όλων των εθνών μαζί. Για αρχή, ωστόσο, μόνο ένα πράγμα είναι σίγουρο, ότι κάθε αναταραχή των μπολσεβίκων οδηγεί αναπόφευκτα σε μια λίγο πολύ παρατεταμένη καταστροφή μιας εύρυθμης παραγωγής. Και έτσι δυστυχώς, δεν μπορώ να αξιολογήσω το οικονομικό μέλλον της Ευρώπης τόσο αισιόδοξα, όπως ο κ. Ήντεν μπορεί να πιστεύει ότι μπορεί να κάνει. Είμαι ο υπεύθυνος ηγέτης του γερμανικού λαού και πρέπει να διαφυλάξω τα συμφέροντά του σε αυτόν τον κόσμο όσο καλύτερα μπορώ. Και επομένως είμαι υποχρεωμένος να κρίνω τα πράγματα αντικειμενικά όπως τα βλέπω.
Δεν θα μπορούσα ποτέ να αθωωθώ ενώπιον της ιστορίας του λαού μου, αν – ανεξάρτητα από την αιτία – δεν κατάφερνα να κάνω κάτι που είναι απαραίτητο για τη διατήρηση αυτού του λαού. Είμαι χαρούμενος, όπως και όλοι μας, για κάθε αύξηση στο εξωτερικό μας εμπόριο. Όμως, ενόψει της αδιευκρίνιστης πολιτικής κατάστασης, δεν θα παραμελήσω οτιδήποτε, που θα εγγυάται την ύπαρξη του γερμανικού λαού ακόμα κι αν άλλα κράτη μπορεί να έχουν πέσει θύματα της μόλυνσης των μπολσεβίκων. Και πρέπει επίσης να απορρίψω την πρόταση ότι αυτή η άποψη είναι αποτέλεσμα απλής φαντασίας. Γιατί πρώτα από όλα είναι βέβαιο το εξής: Ο Άγγλος υπουργός εξωτερικών μας ανοίγει θεωρητικές προοπτικές ύπαρξης, ενώ στην πράξη, για παράδειγμα, γίνονται τελείως διαφορετικές διαδικασίες. Για παράδειγμα: Η επανάσταση στην Ισπανία έδιωξε 15.000 Γερμανούς από αυτή τη χώρα και προκάλεσε σοβαρή ζημιά στο εμπόριο μας. Εάν αυτή η επανάσταση στην Ισπανία εξαπλωθεί και σε άλλα ευρωπαϊκά κράτη, τότε αυτή η ζημιά δεν θα μειωνόταν, αλλά θα αυξανόταν.
Είμαι επίσης υπεύθυνος πολιτικός και πρέπει να λάβω υπόψη μου τέτοιες δυνατότητες. Επομένως, είναι αμετάκλητη η απόφασή μου να οργανώσω τη γερμανική εργασία έτσι ώστε να εγγυηθεί τη συντήρηση του λαού μου. Ο υπουργός κ. Ήντεν μπορεί να είναι βέβαιος ότι θα αξιοποιήσουμε κάθε δυνατότητα που μας δίνεται για να ενισχύσουμε τις οικονομικές μας σχέσεις με άλλα έθνη, αλλά και ότι θα εκμεταλλευτούμε κάθε ευκαιρία για να βελτιώσουμε και να εμπλουτίσουμε τον εσωτερικό κύκλο της οικονομίας μας!
Αλλά εάν – και αυτό πρέπει να το ερευνήσω – οι λόγοι για την παραδοχή

ότι η Γερμανία ακολουθεί μια πολιτική απομόνωσης βρίσκονται στο γεγονός ότι αποχωρήσαμε από την Κοινωνία των Εθνών, τότε θα ήθελα να επισημάνω ότι η Κοινωνία της Γενεύης δεν υπήρξε ποτέ μια πραγματική ένωση όλων των λαών, ότι πολλά μεγάλα έθνη δεν ανήκουν σε αυτήν ή την έχουν εγκαταλείψει πριν από εμάς, χωρίς κανείς να ισχυριστεί ότι ακολουθούσαν πολιτική απομόνωσης.
Πιστεύω λοιπόν ότι ο κ. Ήντεν εκτιμά προφανώς λανθασμένα τις γερμανικές προθέσεις και τις απόψεις μας σε αυτό το σημείο. Γιατί τίποτα δεν απέχει περισσότερο από τις επιθυμίες μας από το να διακόψουμε ή να αποδυναμώσουμε τις πολιτικές ή οικονομικές μας σχέσεις με άλλα έθνη. Αντιθέτως, το αντίστροφο είναι πιο σωστό. Έχω ήδη προσπαθήσει να συμβάλω στην επίτευξη καλής κατανόησης στην Ευρώπη και έχω δώσει συχνά, ειδικά στον βρετανικό λαό και την κυβέρνησή του, τη διαβεβαίωση για το πόσο διακαώς επιθυμούμε μια ειλικρινή και εγκάρδια συνεργασία μαζί τους. Και μάλιστα όλοι μας, όλος ο γερμανικός λαός και τελευταίος αλλά όχι λιγότερο σημαντικός εγώ.
Παραδέχομαι όμως ότι σε ένα σημείο υπάρχει μια πραγματική και, μου φαίνεται, ασυμβίβαστη διαφορά μεταξύ των απόψεων του Άγγλου υπουργού εξωτερικών και των δικών μας.
Ο κ. Ήντεν τόνισε ότι σε καμία περίπτωση η βρετανική κυβέρνηση δεν επιθυμεί να δει την Ευρώπη να διαχωρίζεται στα δύο. Δυστυχώς, αυτή η επιθυμία για ενότητα δεν είχε εκφραστεί και ακουστεί νωρίτερα. Σήμερα αυτή η ευχή είναι μόνο μια ψευδαίσθηση. Γιατί στην πραγματικότητα ο διαχωρισμός στα δύο, όχι μόνο της Ευρώπης αλλά και όλου του κόσμου, είναι ένα τετελεσμένο γεγονός. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι η βρετανική κυβέρνηση δεν υιοθέτησε τη σημερινή της στάση νωρίτερα, ότι υπό οποιεσδήποτε συνθήκες πρέπει να αποφευχθεί η διαίρεση της Ευρώπης, γιατί τότε η Συνθήκη των Βερσαλλιών δεν θα είχε συναφθεί ποτέ. Αυτή η συνθήκη ουσιαστικά εγκαινίασε τον πρώτο διχασμό της Ευρώπης, δηλαδή τη διαίρεση των εθνών σε νικητές και ηττημένους, και επομένως χωρίς δικαιώματα. Κανείς δεν έχει υποφέρει περισσότερο από αυτή τη διαίρεση της Ευρώπης όσο ο γερμανικός λαός. Το γεγονός ότι αυτή η ρωγμή, τουλάχιστον όσον αφορά τη Γερμανία, εξαλείφθηκε, οφείλεται ουσιαστικά στην εθνικοσοσιαλιστική επανάσταση και έτσι κατά κάποιο τρόπο και σε μένα!
Η δεύτερη αναστάτωση ήρθε με τη διακήρυξη του μπολσεβικικού δόγματος, αναπόσπαστο χαρακτηριστικό του οποίου είναι ότι δεν το περιορίζουν σε ένα έθνος αλλά προσπαθούν να το επιβάλουν σε όλα τα έθνη.
Εδώ δεν πρόκειται για παράδειγμα για μια ειδική μορφή εθνικής ζωής του ρωσικού λαού, αλλά για την διεκδίκηση των μπολσεβίκων για μια παγκόσμια επανάσταση. Αν ο υπουργός κ. Ήντεν δεν θέλει να δει τον μπολσεβικισμό όπως τον βλέπουμε εμείς, τότε αυτό μπορεί να έχει να

κάνει με τη θέση της Μεγάλης Βρετανίας και ίσως και με κάποιες άλλες εμπειρίες που μας είναι άγνωστες. Πιστεύω όμως, ότι κανείς δεν θα αμφισβητήσει την ειλικρίνεια των απόψεών μας για αυτό το θέμα, γιατί εμείς δεν μιλάμε για αυτά τα πράγματα σαν θεωρητικοί. Για τον κ. Ήντεν ο μπολσεβικισμός είναι ίσως ένα πράγμα, που έχει την θέση του στη Μόσχα, αλλά για εμάς στη Γερμανία αυτός ο μπολσεβικισμός είναι μια μάστιγα εναντίον της οποίας έπρεπε να αγωνιστούμε με τίμημα μεγάλης αιματοχυσίας. Μια πανούκλα που προσπάθησε να μετατρέψει τη χώρα μας σε μια έρημο όπως συμβαίνει τώρα στην Ισπανία, η οποία ξεκίνησε εδώ με δολοφονίες ομήρων, με τη μορφή που τη βλέπουμε τώρα στην Ισπανία! Δεν ήταν ο εθνικοσοσιαλισμός που επιδίωξε την επαφή με τον μπολσεβικισμό στη Ρωσία, αλλά ο εβραιο-διεθνής μπολσεβικισμός της Μόσχας προσπάθησε να εισβάλει στη Γερμανία! Και προσπαθεί ακόμα και σήμερα! Και απέναντι σε αυτή την προσπάθεια με έναν σκληρό αγώνα όχι μόνο διεκδικήσαμε και έτσι υπερασπιστήκαμε τον πολιτισμό του λαού μας, αλλά ίσως και ολόκληρης της Ευρώπης.
Αν, στην τελευταία αποφασιστική μάχη τον Ιανουάριο και τον Φεβρουάριο του 1933, η Γερμανία είχε υποκύψει απέναντι σε αυτή τη βαρβαρότητα και το μπολσεβικικό πεδίο της καταστροφής και του θανάτου είχε επεκταθεί στην Κεντρική Ευρώπη, τότε ίσως να είχε προκύψει μια διαφορετική γνώμη στις όχθες του Τάμεση ως προς τη φύση αυτής της τρομερής απειλής για την ανθρωπότητα. Διότι, αφού λέγεται ότι η Αγγλία πρέπει ούτως ή άλλως να υπερασπιστεί στα σύνορα του Ρήνου, θα είχε βρεθεί σε στενή επαφή με αυτόν τον αβλαβή δημοκρατικό κόσμο της Μόσχας, του οποίου την αθωότητα προσπαθούν πάντα με τόση θέρμη να τη δοκιμάσουν σε εμάς. Γι' αυτό εδώ θα ήθελα να αναφέρω για άλλη μια φορά το εξής:
Ο μπολσεβικισμός είναι μια θεωρία της παγκόσμιας επανάστασης, δηλαδή της παγκόσμιας καταστροφής. Η αποδοχή αυτής της θεωρίας σαν ισότιμου παράγοντα στη ζωή της Ευρώπης, θα σήμαινε ότι η Ευρώπη θα παραδοθεί σε αυτήν. Όσο άλλοι λαοί επιλέγουν να έχουν καλές σχέσεις με αυτόν τον κίνδυνο, αυτό δεν επηρεάζει τη θέση της Γερμανίας. Όσον αφορά όμως την ίδια τη Γερμανία, δεν θα ήθελα να αφήσω καμία αμφιβολία ότι, πρώτον, εμείς βλέπουμε τον μπολσεβικισμό σαν έναν παγκόσμιο κίνδυνο για τον οποίο δεν πρέπει να υπάρχει καμία ανοχή και δεύτερον, ότι προσπαθούμε να κρατήσουμε αυτόν τον κίνδυνο μακριά από τον λαό μας με κάθε τρόπο, και τρίτον, προσπαθούμε να το πράξουμε κάνοντας τον γερμανικό λαό απρόσβλητο από αυτόν τον κίνδυνο όσο το δυνατόν περισσότερο.
Αυτό σημαίνει επίσης ότι πρέπει να αποφύγουμε κάθε στενότερη σχέση με τους φορείς αυτών των δηλητηριωδών βακίλων και αυτός είναι και ο λόγος που δεν θέλουμε να έχουμε στενότερες σχέσεις μαζί του πέρα από τις απαραίτητες πολιτικές και εμπορικές σχέσεις διότι εάν τα υπερβούμε αυτά, θα διατρέχαμε τον κίνδυνο να κλείσουμε τα μάτια του λαού μας

στον ίδιο τον κίνδυνο.
Θεωρώ ότι η μπολσεβίκικη θεωρία είναι το μεγαλύτερο δηλητήριο που μπορεί να δοθεί σε έναν λαό. Και γι' αυτό το λόγο δεν θέλω ο δικός μου λαός να έρθει σε επαφή με αυτή τη θεωρία. Σαν πολίτης αυτού του έθνους, εγώ ο ίδιος δεν θα κάνω κάτι που θα καταδίκαζε τους συμπολίτες μου. Απαιτώ από κάθε Γερμανό εργάτη να μην έχει καμία σχέση με αυτά τα διεθνή παράσιτα και δεν θα με δει ποτέ να τσουγκρίζω τα ποτήρια ή να αστειεύομαι μαζί τους. Επιπλέον, οποιασδήποτε περαιτέρω γερμανική συμβατική διασύνδεση με τη σημερινή μπολσεβίκικη Ρωσία θα ήταν εντελώς άχρηστη για εμάς. Αποκλείεται να πιστεύουμε ότι οι εθνικοσοσιαλιστές γερμανοί στρατιώτες θα έπρεπε ποτέ να δεσμευτούν να προστατεύσουν τον μπολσεβικισμό ή ότι εμείς, από την πλευρά μας, θα έπρεπε ποτέ να συμφωνήσουμε να δεχτούμε τη βοήθεια ενός μπολσεβικικού κράτους. Διότι φοβάμαι ότι τη στιγμή που οποιοδήποτε έθνος θα συμφωνήσει να αποδεχτεί μια τέτοια βοήθεια, θα σφράγιζε με αυτόν τον τρόπο τη δική του καταστροφή.
Ωστόσο, θα ήθελα επίσης να πάρω θέση ενάντια στην άποψη ότι η Κοινωνία των Εθνών αυτή καθαυτή θα μπορούσε να βοηθήσει τα επιμέρους κράτη μέλη σε περίπτωση ανάγκης, ακόμη και με τη βοήθεια των όπλων. Όχι, δεν πιστεύω σε αυτό. Στις τελευταίες του παρατηρήσεις, ο υπουργός κ. Ήντεν δήλωσε ότι αυτό που μετράει είναι οι πράξεις και όχι τα λόγια. Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή στο γεγονός ότι μέχρι τώρα το καθοριστικό χαρακτηριστικό της Κοινωνίας των Εθνών ήταν τα λόγια και όχι οι πράξεις. Υπήρχε μία εξαίρεση και σε αυτή την περίπτωση μάλλον θα ήταν καλύτερο να αρκεστούν στα λόγια. Και σε αυτή τη μία περίπτωση – όπως ήταν αναμενόμενο – η δράση ήταν άκαρπη.
Επομένως, όπως κι εγώ αναγκάστηκα από τις οικονομικές συνθήκες να βασιστώ στους δικούς μας πόρους και στις δικές μας δυνατότητες κυρίως για τη συντήρηση του λαού μου, έτσι αναγκάστηκα και στην πολιτική σφαίρα. Και δεν φταίμε εμείς οι ίδιοι για αυτό.
Τρεις φορές έχω κάνει συγκεκριμένες προσφορές για περιορισμό των εξοπλισμών ή τουλάχιστον μείωση του οπλισμού. Οι προσφορές αυτές απορρίφθηκαν. Θα ήθελα να επισημάνω ότι η μεγαλύτερη προσφορά που έκανα τότε ήταν η πρόταση ότι η Γερμανία και η Γαλλία έπρεπε να μειώσουν τον τακτικό στρατό τους στους 300.000 άνδρες· ότι η Γερμανία, η Αγγλία και η Γαλλία θα πρέπει να μειώσουν την αεροπορία τους σε ισότιμη βάση και ότι η Γερμανία και η Αγγλία θα πρέπει να συνάψουν μια συμφωνία για το πλεμικό ναυτικό. Μόνο η τελευταία προσφορά έγινε δεκτή και ήταν η μοναδική συνεισφορά παγκοσμίως για μια αληθινή μείωση των εξοπλισμών.
Οι άλλες προτάσεις της Γερμανίας είτε απορρίφθηκαν κατηγορηματικά είτε απαντήθηκαν με τη σύναψη εκείνων των συμμαχιών με τις οποίες η γιγαντιαία δύναμη της Σοβιετικής Ρωσίας ρίχτηκε στον αγωνιστικό χώρο

των δυνάμεων της Κεντρικής Ευρώπης. Ο υπουργός κ. Ήντεν κάνει λόγο για τους γερμανικούς εξοπλισμούς και αναμένει περιορισμό αυτών των εξοπλισμών. Εμείς οι ίδιοι προτείναμε αυτόν τον περιορισμό εδώ και πολύ καιρό. Αλλά δεν είχε κανένα αποτέλεσμα γιατί, προτίμησαν να επιχειρήσουν να βάλουν λαθραία τη μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη στον κόσμο με συμφωνίες και μάλιστα στην Κεντρική Ευρώπη, παρά να γίνει αποδεκτή η πρότασή μας. Θα ήταν λοιπόν σωστό, όταν μιλάμε για εξοπλισμούς, να αναφέρουμε καταρχάς τους εξοπλισμούς που κατέχει εκείνη η δύναμη που θέτει τα πρότυπα για τον εξοπλισμό όλων των άλλων.

Ο κ. Ήντεν πιστεύει ότι στο μέλλον όλα τα κράτη θα πρέπει να διαθέτουν μόνο τον οπλισμό που είναι απαραίτητος για την άμυνά τους. Δεν γνωρίζω αν και σε ποιο βαθμό έχει ήδη γίνει επαφή με τη Μόσχα για την υλοποίηση αυτής της όμορφης ιδέας και σε ποιο βαθμό έχουν ήδη δοθεί διαβεβαιώσεις από εκεί. Νομίζω, όμως, ότι πρέπει να πω ένα πράγμα: είναι σαφές ότι η έκταση του οπλισμού για μια άμυνα καθορίζεται από την έκταση των κινδύνων που απειλούν μια χώρα. Εναπόκειται σε κάθε έθνος να το κρίνει, και είναι αποκλειστικά υπεύθυνο για αυτό. Όταν λοιπόν η Μεγάλη Βρετανία αποφασίζει σήμερα μόνη της για την έκταση των οπλισμών της, όλοι στη Γερμανία θα καταλάβουν την ενέργειά της, γιατί μπορούμε να σκεφτούμε μόνο το Λονδίνο σαν ικανό να αποφασίσει για το τι είναι απαραίτητο για την προστασία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Παρομοίως, θα ήθελα να τονίσω όμως, ότι και η εκτίμηση των προστατευτικών μας αναγκών, και συνεπώς του εξοπλισμού που είναι απαραίτητος για την άμυνα του λαού μας, εμπίπτει στη δική μας αρμοδιότητα και μπορεί να αποφασιστεί μόνο στο Βερολίνο.

Πιστεύω ότι η γενική αναγνώριση αυτών των αρχών δεν θα καταστήσει δυσκολότερες τις συνθήκες, αλλά θα βοηθήσει στην εκτόνωση της έντασης. Εν πάση περιπτώσει, η Γερμανία είναι ικανοποιημένη που βρήκε φίλους στην Ιταλία και την Ιαπωνία που έχουν τις ίδιες απόψεις με εμάς και θα ήταν ακόμη πιο ικανοποιημένη εάν αυτές οι πεποιθήσεις ήταν ευρέως διαδεδομένες στην Ευρώπη. Επομένως, κανείς δεν υποδέχτηκε πιο εγκάρδια από εμάς την έκδηλη μείωση της έντασης στη Μεσόγειο, που επέφερε η ιταλο-αγγλική συμφωνία. Πιστεύουμε ότι αυτός θα είναι και ο καλύτερος τρόπος για να επιτευχθεί μια συνεννόηση σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης ή τουλάχιστον περιορισμού της καταστροφής που έπληξε τη φτωχή Ισπανία. Η Γερμανία δεν έχει κανένα συμφέρον σε αυτή τη χώρα εκτός από τη φροντίδα εκείνων των εμπορικών σχέσεων που ο ίδιος ο κ. Ήντεν δηλώνει τόσο σημαντικές και χρήσιμες. Έχει γίνει μια προσπάθεια να συνδεθεί η συμπάθεια της Γερμανίας για την εθνικιστική Ισπανία με κάποιου είδους αποικιακές διεκδικήσεις.

Η Γερμανία επίσης δεν έχει αποικιακές αξιώσεις σε χώρες που δεν έχουν

πάρει αποικίες από αυτήν. Η ίδια η Γερμανία έχει υποφέρει τόσο πολύ από την μπολσεβίκικη δυστυχία που δεν θα καταχραστεί αυτή τη δυστυχία για να πάρει κάτι από έναν δυστυχισμένο λαό την ώρα της αδυναμίας του ή να το εκβιάσει για το μέλλον.
Η συμπάθειά μας για τον στρατηγό Φράνκο και την κυβέρνησή του έγκειται πρώτον στη γενική συμπόνια και δεύτερον στην ελπίδα ότι η εδραίωση μιας πραγματικής εθνικής Ισπανίας μπορεί να οδηγήσει σε ενίσχυση των οικονομικών ευρωπαϊκών δυνατοτήτων, αντίστροφα, όμως, από εκεί θα μπορούσε να ξεκινήσει μια μεγαλύτερη καταστροφή. Ως εκ τούτου, είμαστε έτοιμοι να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να αποκαταστήσουμε την τάξη στην Ισπανία.
Πιστεύω, ωστόσο, ότι δεν πρέπει να παραλείψω τις ακόλουθες δηλώσεις:
Τα τελευταία εκατό χρόνια έχουν δημιουργηθεί πολλά νέα έθνη στην Ευρώπη, τα οποία παλαιότερα, λόγω της διάσπασης και της αδυναμίας τους, είχαν μικρή μόνο οικονομική σημασία και καθόλου πολιτική σημασία. Με τη δημιουργία αυτών των νέων κρατών προέκυψαν φυσικά νέες εντάσεις. Η αληθινή πολιτική δεξιοτεχνία όμως πρέπει να αντιμετωπίζει τις πραγματικότητες και να μην τις αποφεύγει. Το ιταλικό έθνος και το νέο ιταλικό κράτος είναι πραγματικότητα. Το γερμανικό έθνος και το γερμανικό Ράιχ είναι παρόμοια πραγματικότητα. Και για τους συμπολίτες μου θα ήθελα να δηλώσω ότι το πολωνικό έθνος και το πολωνικό κράτος έχουν γίνει επίσης πραγματικότητα. Και στα Βαλκάνια, τα έθνη έχουν αφυπνιστεί και έχουν δημιουργήσει τα δικά τους κράτη. Οι λαοί αυτών των κρατών θέλουν να ζήσουν και θα ζήσουν. Με μια παράλογη διαίρεση του κόσμου σε έθνη που έχουν και έθνη που δεν έχουν, αυτό το πρόβλημα ούτε αίρεται ούτε λύνεται καθώς και τα εσωτερικά κοινωνικά προβλήματα των εθνών δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν με φράσεις λίγο πολύ έξυπνες!
Για χιλιάδες χρόνια τα έθνη διεκδικούσαν τα ζωτικά τους αιτήματα με τη χρήση της βίας. Αν στην εποχή μας κάποιος άλλος θεσμός πρόκειται να πάρει τη θέση αυτής της βίας για τον σκοπό ή τη ρύθμιση των σχέσεων μεταξύ των λαών, τότε πρέπει να λάβει υπόψη του τις φυσικές ζωτικές αξιώσεις και να αποφασίσει ανάλογα. Εάν είναι καθήκον της Κοινωνίας των Εθνών, για παράδειγμα, μόνο να εγγυηθεί την υπάρχουσα κατάσταση του κόσμου και να τη διαφυλάξει για πάντα, τότε θα μπορούσαμε εξίσου να της αναθέσουμε το καθήκον να ρυθμίζει την άμπωτη και τη ροή της παλίρροιας ή να κατευθύνει το ρεύμα του Κόλπου σε μια οριστική πορεία για το μέλλον.
Αλλά η Κοινωνία των Εθνών δεν θα μπορέσει να κάνει ούτε το ένα ούτε το άλλο. Η συνέχιση της ύπαρξής της θα εξαρτηθεί μακροπρόθεσμα από τον βαθμό στον οποίο θα συνειδητοποιήσει ότι οι αναγκαίες μεταρρυθμίσεις που αφορούν τις διεθνείς σχέσεις πρέπει να εξεταστούν προσεκτικά και να εφαρμοστούν στην πράξη.

Ο γερμανικός λαός έχτισε κάποτε μια αποικιακή αυτοκρατορία χωρίς να ληστέψει κανέναν και χωρίς να παραβιάσει καμία συνθήκη. Και το έκανε χωρίς πόλεμο. Αυτή η αποικιακή αυτοκρατορία μας αφαιρέθηκε. Οι δικαιολογίες που χρησιμοποιούνται σήμερα για να δικαιολογήσουν αυτήν την αφαίρεση δεν είναι βάσιμες.
Πρώτον: «Οι ιθαγενείς των αποικιών δεν ήθελαν να ανήκουν στη Γερμανία.» Τους ρώτησε κανείς αν θέλουν να ανήκουν σε κάποιον άλλο και πότε ρωτήθηκαν οι λαοί των αποικιών αν ήταν ικανοποιημένοι με την αποικιακή δύναμη που τους κυβερνούσε στο παρελθόν;
Δεύτερον: «Οι γερμανικές αποικίες δεν διοικούνταν σωστά από τους Γερμανούς».
Η Γερμανία είχε αυτές τις αποικίες μόνο για μερικές δεκαετίες. Έγιναν μεγάλες θυσίες για την οικοδόμησή τους και βρίσκονταν σε μια διαδικασία ανάπτυξής τους η οποία θα οδηγούσε σε εντελώς διαφορετικά αποτελέσματα σήμερα από ό,τι το 1914, για παράδειγμα. Αλλά ούτως ή άλλως οι αποικίες είχαν αναπτυχθεί τόσο πολύ από εμάς που άλλοι λαοί θεώρησαν ότι άξιζε τον κόπο να εμπλακούν σε έναν αιματηρό αγώνα με σκοπό να τις αρπάξουν από εμάς.
Τρίτον, ειπώθηκε: «Αυτές οι αποικίες δεν έχουν πραγματική αξία».
Εάν συμβαίνει αυτό, τότε αυτή η έλλειψη αξίας θα ισχύει και για τα άλλα κράτη, και είναι δύσκολο να καταλάβουμε γιατί θέλουν να μας τις στερούν.
Επί πλέον: Η Γερμανία δεν διεκδίκησε ποτέ αποικίες για στρατιωτικούς σκοπούς, αλλά αποκλειστικά για οικονομικούς σκοπούς.
Είναι προφανές ότι σε περιόδους γενικής ευημερίας η αξία μιας δεδομένης έκτασης μπορεί να μειωθεί, αλλά είναι εξίσου προφανές ότι σε περιόδους συμφορών μια τέτοια αποτίμηση αλλάζει αμέσως. Και η Γερμανία ζει σήμερα σε μια εποχή δύσκολου αγώνα για τρόφιμα και πρώτες ύλες. Μια επαρκής αγορά θα ήταν νοητή μόνο εάν οι εξαγωγές μας συνέχιζαν να αυξάνονται. Ως εκ τούτου, το αίτημά μας για αποικίες για την πυκνοκατοικημένη χώρα μας θα προβάλλεται ξανά και ξανά σαν αυτονόητο.

Ολοκληρώνοντας τις παρατηρήσεις μου σχετικά με αυτό το θέμα, θα ήθελα να επισημάνω μερικά σημεία σχετικά με τους πιθανούς τρόπους που μπορούν να οδηγήσουν σε μια πραγματική ειρήνευση όχι μόνο στην Ευρώπη, αλλά και πέρα από αυτήν:
1. Είναι προς το συμφέρον όλων των εθνών οι επιμέρους χώρες να διαθέτουν εσωτερικά σταθερές και εύρυθμες πολιτικές και οικονομικές συνθήκες. Αποτελούν τις σημαντικότερες προϋποθέσεις για μόνιμες και στέρεες οικονομικές και πολιτικές σχέσεις μεταξύ των λαών.
2. Είναι απαραίτητο τα ζωτικά συμφέροντα των διαφορετικών λαών να γίνονται αντιληπτά και επίσης να γίνονται ελεύθερα δεκτά. Μόνο ο αμοιβαίος σεβασμός αυτών των ζωτικών συμφερόντων μπορεί να βρει

τρόπους ικανοποίησης των αναγκών όλων.
3. Η Κοινωνία των Εθνών – αν θέλει να ανταποκριθεί στην αποστολή της – πρέπει να μεταρρυθμιστεί και πρέπει να γίνει όργανο της εξελικτικής λογικής και όχι αντιδραστικής αδράνειας.
4. Οι σχέσεις μεταξύ των λαών μπορούν να βρουν μια ικανοποιητική διευθέτηση και λύση μόνο εάν οργανωθούν στη βάση του αμοιβαίου σεβασμού και άρα της απόλυτης ισότητας.
5. Είναι αδύνατο να καταστήσουμε το ένα ή το άλλο έθνος υπεύθυνο για την αύξηση των εξοπλισμών ή τον περιορισμό των εξοπλισμών κατά βούληση, αλλά είναι απαραίτητο να δούμε αυτά τα προβλήματα στο συνολικό πλαίσιο που δημιουργεί τις προϋποθέσεις τους και έτσι τα καθορίζει στην πραγματικότητα.
6. Είναι αδύνατο να επιτευχθεί μια πραγματική ειρήνευση των λαών εφόσον δεν σταματήσει η συνεχής υποκίνηση από μια διεθνή, ανεύθυνη κλίκα δηλητηριαστών πηγών και απατεώνων της κοινής γνώμης. Πριν από λίγες εβδομάδες είχαμε την ευκαιρία να βιώσουμε πώς αυτή η οργανωμένη συντεχνία των πολεμοκάπηλων κατάφερε σχεδόν να δημιουργήσει μια δυσπιστία μεταξύ δύο εθνών μέσα από μια πλημμύρα ψεμάτων, που θα μπορούσε εύκολα να οδηγήσει σε χειρότερες συνέπειες. Λυπήθηκα πολύ που ο Άγγλος υπουργός εξωτερικών δεν δήλωσε κατηγορηματικά ότι δεν υπήρχε ούτε μια λέξη αλήθειας σε αυτές τις συκοφαντίες και τα ψέματα σχετικά με το Μαρόκο από αυτούς τους διεθνείς πολεμοκάπηλους. Σε αυτή την κραυγαλέα υπόθεση, χάρη στην πίστη ενός ξένου διπλωμάτη και της κυβέρνησής του, κατέστη δυνατή η άμεση διερεύνηση. Αν υποθέσουμε ότι προέκυπτε μια άλλη υπόθεση στην οποία ήταν αδύνατο να εξακριβωθεί τόσο εύκολα η αλήθεια, τι θα γινόταν τότε;
7. Έχει αποδειχθεί ότι η διευθέτηση των ευρωπαϊκών ζητημάτων πραγματοποιείται πάντα με σκοπιμότητα στο πλαίσιο και στο μέτρο που αυτό είναι δυνατό. Η Γερμανία είναι ευτυχής που έχει δημιουργήσει μια στενή και φιλική σχέση με την Ιταλία σήμερα. Μακάρι να καταφέρουμε να ανοίξουμε το δρόμο για τέτοιες σχέσεις και με άλλα ευρωπαϊκά έθνη!
Το γερμανικό Ράιχ θα προσέχει την ασφάλεια και την τιμή του με τον ισχυρό στρατό του. Αλλά θα είναι πάντα υπεύθυνος και ευσυνείδητος φορέας αυτής της ευρωπαϊκής ιδέας της ειρήνης, γεμάτο με την πεποίθηση ότι δεν μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερος θησαυρός για την Ευρώπη από την ειρήνη.
8. Θα είναι προς όφελος της ευρωπαϊκής ειρήνης στο σύνολό της εάν, επιδεικνύεται πάντα αμοιβαία εκτίμηση για το δικαιολογημένο εθνικής υπερηφάνειας και συνείδησης μεταξύ εκείνων των εθνικοτήτων που αναγκάζονται να ζουν σαν μειονότητα σε ξένα έθνη.
Αυτό θα οδηγούσε σε μια αποφασιστική μείωση της έντασης μεταξύ των κρατών που η μοίρα τα αναγκάζει να ζουν δίπλα-δίπλα και των οποίων τα κρατικά σύνορα δεν συμπίπτουν με τα εθνικά σύνορα.

Στο τέλος αυτών των παρατηρήσεων θα ήθελα να σχολιάσω ένα έγγραφο που έστειλε η βρετανική κυβέρνηση στη γερμανική κυβέρνηση με την ευκαιρία της κατάληψης της Ρηνανίας. Θα ήθελα να δηλώσω εκ των προτέρων ότι πιστεύουμε και είμαστε πεπεισμένοι ότι η αγγλική κυβέρνηση έκανε τότε ό,τι ήταν δυνατό για να αποφύγει την επιδείνωση της ευρωπαϊκής κρίσης και ότι το εν λόγω έγγραφο οφείλει την προέλευσή του εξ ολοκλήρου στην επιθυμία να συμβάλει στο ξέμπλεγμα της κατάστασης εκείνων των ημερών.
Ακόμα κι έτσι, η γερμανική κυβέρνηση δεν μπόρεσε να δώσει απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα για λόγους που σίγουρα θα εκτιμήσει η βρετανική κυβέρνηση. Προτιμήσαμε να διευθετήσουμε ορισμένα από αυτά τα ζητήματα με τον πιο φυσικό τρόπο με την πρακτική οικοδόμηση των σχέσεών μας με τα γειτονικά μας κράτη και σήμερα, μετά την αποκατάσταση της πλήρους γερμανικής κυριαρχίας και ισότητας, θα ήθελα απλώς να δηλώσω επιτέλους ότι η Γερμανία δεν θα υπογράψει ποτέ μια συνθήκη η οποία καθ' οιονδήποτε τρόπο είναι ασυμβίβαστη με την τιμή της, με την τιμή του έθνους και της κυβέρνησης που το εκπροσωπεί ή που κατά τα άλλα είναι ασυμβίβαστη με τα ζωτικά συμφέροντα της Γερμανίας και επομένως μακροπρόθεσμα δεν μπορεί να διατηρηθεί.
Πιστεύω ότι αυτή η δήλωση θα γίνει κατανοητή από όλους.
Επιπλέον, με όλη μου την καρδιά ελπίζω ότι η ευφυΐα και η καλή θέληση των υπεύθυνων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων θα καταφέρουν, παρά την κάθε αντίθεση, να διατηρήσουν την ειρήνη στην Ευρώπη. Είναι το μεγαλύτερο αγαθό μας. Ό,τι μπορεί να συνεισφέρει η Γερμανία σε αυτό, θα το κάνει.
Ολοκληρώνοντας αυτό το μέρος των παρατηρήσεών μου, θα ήθελα να ρίξω μια σύντομη ματιά στα καθήκοντα που έχουμε μπροστά μας.
Στην κορυφή βρίσκεται η υλοποίηση του τετραετούς σχεδίου. Θα απαιτήσει τεράστιες προσπάθειες, αλλά μια μέρα θα είναι και μεγάλη ευλογία για τον λαό μας. Περιλαμβάνει την ενίσχυση της εθνικής μας οικονομίας σε όλους τους τομείς. Η εφαρμογή του είναι εγγυημένη. Όλα εκείνα τα σπουδαία έργα που έχουν ξεκινήσει εκτός από αυτό το σχέδιο θα συνεχιστούν. Σκοπός τους είναι να προάγουν την υγεία του έθνους και να κάνουν τη ζωή πιο ευχάριστη. Όμως, σαν εξωτερίκευση του πνεύματος που ενεργοποιεί αυτή τη μεγάλη εποχή της εθνικής μας αναγέννησης, η προγραμματισμένη επέκταση ορισμένων από τις μεγάλες πόλεις του Ράιχ πρόκειται να πραγματοποιηθούν. Στην πρώτη γραμμή αυτών των σχεδίων βρίσκεται αυτό της αναδιαμόρφωσης και της διεύρυνσης του Βερολίνου σε μια πραγματική και αληθινή πρωτεύουσα του Γερμανικού Ράιχ. Ως εκ τούτου, αυτήν την ημέρα, διόρισα έναν γενικό επιθεωρητή κτιρίων για το Βερολίνο, όπως έκανα με την κατασκευή των δρόμων μας, ο οποίος είναι υπεύθυνος για τον δομικό σχεδιασμό της πρωτεύουσας του Ράιχ και θα διασφαλίσει ότι θα φέρει

στο χάος της οικοδομικής ανάπτυξης του Βερολίνου αυτή τη μεγάλη γραμμή που δικαιώνει το πνεύμα του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος και την ουσία της πρωτεύουσας του γερμανικού Ράιχ. Για την υλοποίηση αυτού του σχεδίου προβλέπεται περίοδος είκοσι ετών.

Είθε ο Παντοδύναμος Θεός να μας χαρίσει μια περίοδο ειρήνης για να ολοκληρώσουμε αυτό το γιγάντιο έργο. Παράλληλα με αυτό, η πρωτεύουσα του κινήματος (Μόναχο), η μητρόπολη των συγκεντρώσεων του κόμματος (Νυρεμβέργη) και η πόλη του Αμβούργου θα αναδιαμορφωθούν και θα επεκταθούν σε μεγάλες γραμμές.
Αλλά αυτό θα έχει μόνο σκοπό να παρέχει τα πρότυπα μιας γενικής πολιτιστικής ανάπτυξης που ευχόμαστε να είναι σαν το επιστέγασμα της αποκατάστασης της εσωτερικής και εξωτερικής ελευθερίας του γερμανικού λαού.

Και, τέλος, θα είναι ένα από τα μελλοντικά μας καθήκοντα να σφραγίσουμε για πάντα την αληθινή ζωή του λαού μας, όπως αυτή έχει πλέον αναπτυχθεί από το κράτος, μέσω ενός συντάγματος και έτσι θα είναι ένας άφθαρτος και θεμελιώδης νόμος για όλους τους Γερμανούς.
Όταν ανατρέχω στο σπουδαίο έργο των τελευταίων τεσσάρων ετών, τότε θα καταλάβετε ότι το πρώτο μου συναίσθημα δεν μπορεί παρά να είναι το να ευχαριστήσω τον Παντοδύναμο μας, που μας έκανε να πετύχουμε σε αυτό το έργο.
Έχει ευλογήσει τους κόπους μας και έχει επιτρέψει το λαό μας να ξεπεράσει όλα τα εμπόδια που τους απειλούσαν στο δρόμο τους.

Είχα τρεις ασυνήθιστους φίλους στη ζωή μου: Στα νιάτα μου ήταν η Φτώχεια, που με συνόδευε για πολλά χρόνια. Όταν τελείωσε ο μεγάλος πόλεμος, ήταν η βαθιά λύπη για την κατάρρευση του λαού μας, που τώρα με άρπαξε και μου καθόρισε τον δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσω. Από τις 30 Ιανουαρίου πριν από τέσσερα χρόνια γνώρισα τον τρίτο φίλο το άγχος. Το άγχος για το λαό και το Ράιχ, που έχουν εμπιστευτεί την καθοδήγησή μου. Από τότε αυτό το άγχος δεν έφυγε ποτέ από το πλευρό μου και μάλλον θα με συντροφεύει μέχρι το τέλος της ζωής μου. Αλλά πώς θα μπορούσε ένας άνθρωπος να αντέξει το βάρος αυτού του άγχους αν δεν ήταν η πίστη που έχει για την αποστολή του και η οποία του δίνει τη δυνατότητα να εμπιστευτεί ότι Αυτός που είναι πάνω από όλους μας εγκρίνει το έργο μου. Είναι η μοίρα που συχνά αποφασίσει ότι οι άνδρες που έχουν να εκπληρώσουν μια ειδική αποστολή πρέπει να είναι μόνοι και έρημοι. Και εδώ, θέλω να ευχαριστήσω την Θεία Πρόνοια που μου επέτρεψε να βρω μια ομάδα από τους πιο πιστούς μαχητές που συνέδεσαν τη ζωή τους με τη δική μου και που από τότε αγωνίζονται δίπλα μου για την ανάσταση του λαού μας. Είναι μεγάλη ευτυχία για μένα, που δεν χρειάστηκε να περπατήσω ανάμεσα στον γερμανικό λαό

ως άνθρωπος μόνος, αλλά στο πλευρό μου υπήρχε πάντα μια ομάδα ανδρών των οποίων τα ονόματα θα παραμείνουν στην ιστορία της Γερμανίας.

Θα ήθελα να επωφεληθώ αυτής της ευκαιρίας για να ευχαριστήσω τους παλιούς μου συμπολεμιστές, που στάθηκαν δίπλα μου όλα αυτά τα χρόνια και που τώρα, είτε σαν υπουργοί, είτε σαν κυβερνήτες κρατιδίων ή περιφερειάρχες είτε σε άλλες θέσεις του κόμματος και του κράτους, μου δίνουν τη βοήθειά τους. Αυτές τις μέρες διαδραματίζεται μια τραγωδία στη Μόσχα που δείχνει πόσο πολύ πρέπει να εκτιμούμε αυτή την πίστη που δένει τους ηγέτες ενός έθνους μεταξύ τους. Θα ήθελα επίσης να εκφράσω τις ειλικρινείς ευχαριστίες μου σε όλους εκείνους που δεν ανήκαν στις τάξεις του κόμματος αλλά που τα τελευταία χρόνια υπήρξαν πιστοί βοηθοί και σύντροφοι στο κυβερνητικό έργο και σε άλλα έργα για το έθνος. Όλοι αυτοί μας ανήκουν κι ας μην φορούν τα εξωτερικά διακριτικά της κομματικής μας κοινότητας. Ευχαριστώ όλους εκείνους τους άνδρες και τις γυναίκες που βοήθησαν στην οικοδόμηση των κομματικών μας οργανώσεων και στην εργασία σε αυτές με επιτυχία. Πάνω από όλα, όμως, οφείλω να ευχαριστήσω τους ηγέτες των ενόπλων δυνάμεών μας. Μας έδωσαν τη δυνατότητα να παρέχουμε στο εθνικοσοσιαλιστικό κράτος μια εθνικοσοσιαλιστική αμυντική δύναμη, χωρίς να έχουμε κανένα εμπόδιο στον δρόμο.
Έτσι σήμερα λοιπόν το κόμμα και οι ένοπλες δυνάμεις είναι τώρα οι εγγυητές που ορκίστηκαν να αφοσιωθούν στη διατήρηση της εθνικής μας ύπαρξης. Γνωρίζουμε όμως ότι όλες οι προσπάθειές μας θα ήταν μάταιες αν δεν είχαμε την πιστή συνεργασία εκατοντάδων χιλιάδων πολιτικών αρχηγών, αμέτρητων αξιωματούχων του Ράιχ και αμέτρητων στρατιωτών και αξιωματικών, που στάθηκαν πιστοί στο πνεύμα της εξέγερσής μας. Και πάνω απ' όλα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η επιτυχία μας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί εάν δεν υποστηριζόμασταν από το ενιαίο μέτωπο ολόκληρου του γερμανικού λαού.

Σε αυτή την ιστορική ημέρα, πρέπει για άλλη μια φορά να ευχαριστήσω όλα εκείνα τα εκατομμύρια των άγνωστων Γερμανών, που, από όλα τα κοινωνικά στρώματα, από όλα τα επαγγέλματα και τις επιχειρήσεις και από όλους τους αγρότες, έδωσαν την καρδιά τους, την αγάπη τους και τις θυσίες τους για το νέο Ράιχ. Και όλοι εμείς, άνδρες και βουλευτές του Ράιχσταγκ, θέλουμε να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα τις Γερμανίδες, τα εκατομμύρια των μητέρων μας που έδωσαν τα παιδιά τους στο Τρίτο Ράιχ. Διότι ποιο θα ήταν το νόημα όλου του έργου μας, ποιο θα ήταν το νόημα της αναγέννησης του γερμανικού έθνους χωρίς τη γερμανική νεολαία μας. Κάθε μητέρα που σε αυτά τα τέσσερα χρόνια χάρισε ένα παιδί στο έθνος συνέβαλε με τον πόνο και τη χαρά της στην ευτυχία όλου του λαού. Όταν σκέφτομαι αυτή την υγιή νεολαία που ανήκει στο έθνος

μας, τότε η πίστη μου στο μέλλον γίνεται μια χαρούμενη βεβαιότητα και με ένα βαθύ συναίσθημα συνειδητοποιώ τη σημασία της απλής λέξης που έγραψε ο Ούλριχ φον Χούτεν πριν αφήσει κάτω το στυλό του για τελευταία φορά: Γερμανία!